

หากมีวาสนา คงได้พบพาน

雪飛

ตำนาน
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

yoknarak

ศิวะงาม

ภาคที่หนึ่ง
ลำนํ้าแห่งโชคชะตา

ຕົວຢ່າງ

บทนำ

“คุณหนูหมอกคะ วันนี้จะออกไปไหนไหมคะ ป้าจะได้ให้ตาพร้อมเตรียมรถไว้” หญิงวัยกลางคนถามคุณหนูของนางที่เพิ่งจะเสร็จจากงานมาในตอนเช้าตรู่

“หนูจะออกไปช่วงเย็นค่ะ จะไปออกกำลังกายสักหน่อย ไม่ต้องให้ตาพร้อมขับก็ได้ค่ะ เดี่ยวหนูขับไปเอง นานๆ จะได้หยุดสักที ขอนอนให้เต็มอิ่มก่อนนะค่ะ” หญิงสาวพูดพร้อมก้มเดินขึ้นไปบนห้องนอน โดยไม่ลืมเข้าไปหอมแก้มป้าพรของเธอ

แพทย์หญิงกวิธรา เอกวรกุล เป็นคุณหมอแผนกอายุรกรรม วัยสามสิบปี เธอเป็นลูกสาวคนเดียวของ พลเอก เกริกศักดิ์ เอกวรกุล และหม่อมหลวงวิธนิภา เธอมีรูปร่างสูงโปร่ง ผมสีดำแกมน้ำตาลยาวถึงกลางหลัง ผิวขาวเนียนละเอียด ใบหน้ารูปไข่ คิ้วสีน้ำตาลเข้มเรียวได้รูป ดวงตากลมโต ริมฝีปากอímสวย จัดได้ว่าหญิงสาวมีดวงหน้าทั้งหวานทั้งคม ประกอบกับฐานะและหน้าที่การทำงานทำให้เธอเป็นที่หมายปองของหนุ่มๆ มากมาย แต่เธอก็ไม่ได้ให้ความสนใจใครเป็นพิเศษ เพราะเธอรู้สึกว่าการนั่งรอคอยใครบางคนอยู่ตลอดเวลา

ในตอนเย็นหญิงสาวตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกสดชื่นเพราะได้นอนเต็มอิ่ม หลังจากต้องเข้าเวรอดหลับอดนอนมาหลายวันติดกันเพื่อที่จะลาพักผ่อนเป็นเวลาสองสัปดาห์ หญิงสาวลุกออกจากเตียงแล้วรีบอาบน้ำแต่งตัวไปออกกำลังกายที่สวนสาธารณะแถวบ้าน

วันนี้อากาศที่สวนสาธารณะไม่ร้อนมากนัก มีสายลมอ่อนๆ พัดโชยมา

เรื่อยๆ หลังจากที่เธอวิ่งได้สามรอบก็หยุดนั่งพักที่ม้านั่งข้างๆ เบิ่งน้ำ บรรยากาศร่มรื่นและอากาศเย็นสบายทำให้หญิงสาวเพลอหลับไป ในความฝันนั้นฝันว่าเธอเดินอยู่บนก้อนเมฆท่ามกลางสายหมอก วิววิวทัศนย์เบื้องล่างเต็มไปด้วยทิวเขาเรียงสลับซับซ้อนสวยงาม เป็นวิวที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน ไหนจะทุ่งดอกไม้ที่ดูคุ้นตาอย่างประหลาด

“สาวน้อยเอ๋ย โชคชะตาชักนำเจ้ามาที่นี่ จงลงมาเถิด ชะตากรรมแผ่นดินอยู่ในกำมือเจ้า” เสียงทุ้มนุ่มเอื่อยขึ้นทางด้านหลัง หญิงสาวตกใจจึงรีบหันกลับไปมอง ทันใดนั้นเองชายหนุ่มก็ผลัดเธอตกจากก้อนเมฆ

“กรี๊ดดด!”

หญิงสาวกรีดร้องด้วยความตกใจ ก่อนจะสะดุ้งตื่น หัวใจเต้นถี่เร็ว และรับรู้ว่ามีคนเป็นเพียงความฝัน ไซ้ เธอแค่ฝันไปเท่านั้น แต่ช่างเป็นฝันที่เหมือนจริงเหลือเกิน จนหญิงสาวรู้สึกหวาดกลัว

หลังจากนั่งทำใจอยู่สักพัก จนความตื่นตระหนกหายไป เธอก็เริ่มรู้สึกว้าวิบวับรอบตัวเงียบสงบ ท้องฟ้าที่เคยฉายแสงอาทิตย์บัดนี้มีหมู่ดาวและดวงจันทร์มาแทนที่ เป็นเวลากลางคืนเสียแล้ว หญิงสาวนึกโทษตัวเองอยู่กลายๆ ที่เพลอหลับไปเสียนาน ป่านนี้ที่บ้านคงเป็นห้วงเอย ในขณะที่ยังนึกอยู่เช่นนั้นมือบอบบางก็จับเก็บของเตรียมกลับบ้านไปด้วย ทันใดนั้นเอง...

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย อย่าเข้ามานะ ใครก็ได้ช่วยด้วย!” เสียงผู้หญิงร้องตะโกนอยู่ไม่ห่างจากเธอนัก

เธอชะงักไปพร้อมกับมองหาต้นเสียง ก่อนจะมองไปทางริมบึงอีกฟากหนึ่ง เธอเห็นชายหนุ่มสองคนกำลังลากหญิงสาวเข้าไปในพุ่มไม้ จึงรีบวิ่งเข้าไปช่วยด้วยศิลปะป้องกันตัวที่เธอเรียนมาตั้งแต่เด็ก ทั้งมวยไทย คาราเต้ ยูโด ยิงปืน นั่นเพราะเธอเป็นลูกสาวนายทหาร จะให้อ่อนแอนุ่มน้อมก็คงจะไม่เหมาะ ซึ่งท่านนายพลก็เห็นด้วยกับความคิดของบุตรสาวจึงสนับสนุนเต็มที่ ถึงแม่จะต้องขัดใจกับภรรยาก็ตาม ด้วยความสามารถของเธอทำให้จัดการกับโจรหนุ่มทั้งสองได้ในเวลาอันรวดเร็ว หลังจากพวกมันสลบ เธอก็เดินเข้าไปหาหญิงสาวซึ่งกำลังตกอยู่ในความหวาดกลัวพลางกอดปลอบ พร้อมกับสำรวจร่างกายของหญิงสาวว่า

บาดเจ็บตรงไหนหรือไม่

ไม่นานนักเธอก็เห็นแสงไฟฉายของยามสองคนเดินมาทางนี้ เธอกำลังจะตะโกนเรียก แต่ใจที่คิดว่าสลับกลับลุกขึ้นมาใช้มีดจ้วงแทงเธออย่างรวดเร็วและรุนแรง เธอไม่ทันตั้งตัวจึงไม่อาจปกป้องได้ เลยโดนแทงเข้าบริเวณหน้าอกข้างซ้ายอย่างจัง และด้วยแรงที่ถูกแทงทำให้เธอพลัดตกลงไปในบึงน้ำ เธอเบิกตากว้างด้วยความตกตะลึงและเจ็บปวด เสียงสุดท้ายที่ได้ยินเป็นเสียงกรี๊ดร้องของหญิงสาวอีกคนที่ยืนอยู่

“ทรมาณจัง เจ็บ หายใจไม่ออก คุณพ่อคุณแม่คะ หนูขอโทษ” ท่ามกลางน้ำลึก ร่างของเธอค่อยๆ จมลงช้าๆ ได้แต่รำพึงกับตัวเองในใจ ก่อนสติจะค่อยๆ เลือนหายพร้อมกับลมหายใจที่ดับลงไปตลอดกาล

บนก้อนเมฆปรากฏชายหนุ่มคนหนึ่ง รูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าคมเข้ม ดวงตาเรียว ผมสีขาวยาวสลวยปลิวลู่ไปกับสายลม สวมชุดคล้ายนักพรตจีนโบราณ มองหญิงสาวที่กำลังหมดลมหายใจเบื้องหน้าด้วยแววตาเศร้าเสียใจ

“ขอโทษด้วยสาวน้อยที่ต้องพาเจ้าเข้ามาเกี่ยวข้องกับโชคชะตาของพวกข้า ข้าขอฝากความหวังสุดท้ายไว้ที่เจ้า สาวน้อย ขออวยพรให้เจ้าโชคดี” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นพร้อมกับร่างกายค่อยๆ เลือนหายไป ทิ้งไว้เพียงความว่างเปล่าดังเดิม

ลำนำที่หนึ่ง

หญิงสาวตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกอึดอัดแปลกๆ รวากับร่างกายไม่สามารถขยับได้ตามใจนึก

“ที่ที่ ไทหนะ / อ้อแอ้ แอ้แอ้”

เสียงเด็กที่เพี้ยนๆ หญิงสาวแปลกใจจึงหันหน้าไปทางขวามือ ถึงกับตกใจเพราะนั่นคือมือของเธอเอง ทำให้กลายเป็นมือเด็กทารกละ หญิงสาวปลันนึกได้ว่าเธอโดนแทงและพลัดตกน้ำ นี่เราตายแล้วหรือ ทำให้ไม่ความทรงจำเรายังอยู่ละ คุณพ่อคุณแม่ หนูคิดถึง หญิงสาวร้องให้ออกมาด้วยความเสียใจ กระนั้นเสียงที่ออกมาก็เป็นเพียงเสียงเด็กทารกร้องไห้เท่านั้น อีกร้อยอย่าง ที่หญิงสาวสัมผัสได้คือตนอยู่ในอ้อมกอดของหญิงนางหนึ่งที่ไม่รู้จักแม่แต่น้อย ยังไม่ทันจะหายตกใจและสำรวจหญิงตรงหน้า ก็ปลันได้ยินเสียงฝีเท้าของคนหลายคนกำลังเดินมาทางนี้

“ท่านพี่ ลูกสาวเราตื่นแล้ว ไม่ร้องนะเด็กดีของแม่” หญิงสาวกระซิบอ้อมกอดที่กอดทารกน้อยและโยกไปมาเพื่อให้เด็กน้อยหยุดร้อง

“ไทหน้องหญิง ขำขอดูหน้าลูกให้ชัดๆ หน่อยสิ ฮ่าๆ สวยมากลูกสาวพ่อสวยเหมือนน้องหญิงไม่มีผิด” ชายหนุ่มโอบกอดทางด้านหลังของหญิงสาวและเด็กทารก

“น้องหญิงตั้งชื่อลูกเราหรือยัง” ชายหนุ่มเอาน้ำเกยไถ่ให้หญิงสาวแล้วถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ข้าคิดไว้แล้วเจ้าคะ เด็กคนนี้เกิดช่วงฤดูหนาวในวันที่หิมะตกหนัก ข้าตั้งชื่อให้ว่า ‘เสวียเพย’ ท่านพี่คิดว่าอย่างไรเจ้าคะ”

“เสวียเพย หิมะโปรยปราย ดี ดีมากน้องหญิง ข้าชอบชื่อนี้ ฮ่าๆ เสวียเพย ลูกสาวพ่อต้องโตมางดงามกว่าผู้ใด”

“ท่านพ่อ ท่านพ่อ ข้าขอคุณ้องหน่อย” เด็กชายวัยเก้าขวบวิ่งเข้ามาในเรือนด้วยความดีใจ ถลาไปเกาะแขนมารดาเพื่อที่จะได้เห็นเด็กน้อยซัดๆ

“ท่านแม่ ท่านพ่อ น้องน่ารักจัง แต่ตัวยังแดงอยู่เลย น้องไม่สบายหรือ ท่านแม่ หรือน้องจะใช้ชื่อนี้” เด็กชายถามอย่างร้อนรนเพราะกลัวว่าน้องสาวจะไม่สบาย

“ฮ่าๆ ลูกเอ๋ย น้องไม่เป็นไรหรอก เป็นปกติของเด็กแรกเกิด ตอนเจ้าเกิดก็ตัวแดงแบบน้องเหมือนกัน” ชายหนุ่มพูดด้วยความขบขัน

“มากี่ดีแล้วหญิงสี่ น้องสาวเจ้าชื่อเสวียเพย ถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่ใช้ลูกแท้ๆ ของพ่อกับแม่ แต่พวกเราที่รักเจ้ามาก ไม่น้อยกว่าเสวียเพยหรอกนะ”

“ขอรับ ข้าทราบ ข้าก็รักท่านพ่อกับท่านแม่เหมือนกัน รวมถึงน้องสาวของข้าด้วย”

“ดี ดีมาก ต่อแต่นี้เจ้าเป็นพี่ ต้องรักและดูแลน้องให้ดี เจ้าสัญญากับพ่อได้หรือไม่”

“ขอรับท่านพ่อ ข้าจะรักและดูแลน้องให้ดีที่สุด ข้าสัญญา” เด็กชายรับคำพร้อมกับโน้มตัวลงไปหอมแก้มน้องสาว รวากับเป็นคำมั่นสัญญาที่ผูกทั้งสองไว้ด้วยกัน

แปดปีต่อมา

“คุณหนูเจ้าคะ คุณหนูอยู่ที่ไหน” เสียงสาวใช้ตะโกนเรียกหาคุณหนูน้อยประจำจวนแม่ทัพผู้

“พี่เสียวชิง ข้าอยู่นี่ อยู่บนนี้” เสียงเล็กขานรับจากด้านบน

“ว้าย คุณหนู ทำไมขึ้นไปบนนั้น ลงมาได้ไหมเจ้าคะ เดี่ยวบ่าวไปตามบ่าวชายมาก่อนนะเจ้าคะ” เสียวชิงงยหน้าขึ้นตามเสียงเรียกไปบนต้นไม้ เมื่อเห็น

คุณหนูของนาง เสียวชิงถึงกับตกใจจนลานจนเกือบทำอะไรไม่ถูก

“พี่เสียวชิง ไม่เป็นไร ไม่ต้องตามหรือก ซ้ำลงเองได้” เด็กน้อยรีบห้ามสาวใช้ที่กำลังจะวิ่งไปตามคนมาช่วย พร้อมกับเกี่ยวกิ้งไม้ปิ่นลงมาอย่างชำนาญด้วยความลุ่มรั่ระทึกของสาวใช้ที่คอยมองตามไม่ห่าง

“คุณหนูขึ้นไปทำอะไรบนนั้นเจ้าคะ มันอันตราย ถ้าคุณหนูตกลงมาบ้างจะอย่างไร” เสียวชิงพูดเสียงสะอึกสะอื้น น้ำตาลคลอเบ้า

“พี่เสียวชิงอย่าร้องนะ ข้าขอโทษ ข้าแค่อยากหาที่อ่านตำราสบายๆ นะ บนชั้นนอกอากาศดี อีกอย่าง ข้าก็ปิ่นออกจะบ่อย เด็กวัยอย่างข้าใครก็ปิ่นต้นไม้ทั้งนั้นแหละ” เด็กน้อยพูดพลางเข้าไปออกดอ้ออันเสียวชิง

“ไม่มีคุณหนูบ้านไหนปิ่นต้นไม้หรือคะ มันเป็นกิริยาที่ไม่งาม” สาวใช้ตั้งท่าจะบ่นต่ออีกยาวจนเสียวเฉยเลยต้องรีบเปลี่ยนเรื่องคุย

“แล้วพี่เสียวชิงมาตามหาข้าทำไมหรือ”

“ฮูหยินเรียกหาเจ้าคะ เห็นว่าท่านแม่ทัพกับคุณชายใหญ่กลับมาจากกองทัพแล้วเจ้าคะ”

“จริงหรือพี่เสียวชิง ทำไมไม่รีบบอกข้าล่ะ ไปหาท่านแม่กัน” เด็กน้อยถกกระโปรงขึ้นรีบวิ่งไปด้วยความเร็ว เสียวชิงได้แต่มองตามหลังตาปริบๆ แล้วบ่นออกมาเบาๆ

“กิริยาไม่งามเลยเจ้าคะคุณหนู”

หมอมอกหรือคุณหนูเสียวเฉยแห่งจวนแม่ทัพผู้ ตลอดแปดปีที่ผ่านมา

เธอเริ่มจะเรียนรู้และปรับตัวในร่างใหม่ ร่างของคุณหนูเสียวเฉย นั้นเป็นเพราะเธอได้ฝันเห็นร่างตัวเองกำลังถูกเผาและบิดามารดา นั่งร้องไห้ โดยมีป่าพรคอยปลอบใจ ทำให้รู้ว่าเวลาของเธอในภพนั้นได้จบสิ้นลงแล้ว เธอทำได้เพียงทำใจและตั้งใจไว้ว่าจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ในร่างเล็กๆ นี้ นับเป็นความโชคดีที่บิดามารดาในภพนี้มีใบหน้าคล้ายกับบิดามารดาของเธอในภพที่แล้วไม่มีผิด จึงทำได้เร็วขึ้น มารดาในภพนี้เป็นถึงน้องสาวเพียงคนเดียวของฮ่องเต้หว่างหมิงแห่งแคว้นเว่ย นามว่าองค์หญิงสี่จู่ ส่วนบิดาคือแม่ทัพผู้หยงฟาง แม่ทัพใหญ่ของแคว้นเว่ย

เด็กน้อยจึงมียศศักดิ์เป็นท่านหญิงเสวีย์เพย

ช่วงเวลาที่ผ่านมามีเธอต้องการรู้เรื่องราวของภพนี้ให้มากที่สุด เพื่อหาเหตุผลที่ทำให้เธอต้องมาเกิดในภพนี้ หน้าที่ของเธอคืออะไร และชายหนุ่มที่เธอเคยเห็นในฝันนั้นเป็นใคร แต่เธอก็ยังหาคำตอบของข้อสงสัยเหล่านั้นไม่ได้

เด็กน้อยเริ่มอ่านออกเขียนได้ตั้งแต่อายุสี่ขวบ เธอเองก็แปลกใจที่ร่างนี้สามารถอ่านออกเขียนได้โดยที่เธอไม่เคยเรียนภาษาเหล่านี้มาก่อน ไม่ใช่แค่เสวีย์เพยเท่านั้นที่แปลกใจ บิดามารดาเองก็แปลกใจเช่นกัน แต่พวกท่านก็ดีใจและภูมิใจในตัวของเธอ

จากนั้นเสวีย์เพยก็เข้าออกห้องตำราเป็นประจำ เล่น พอนางอายุได้แปดขวบก็อ่านตำราจนหมดจวนท่านแม่ทัพ ทำให้มีความรู้เกี่ยวกับภพนี้ ประกอบกับทักษะที่มีติดตัวมาแต่ภพก่อน จึงสามารถทำความเข้าใจและเรียนรู้เรื่องราวต่างๆ ได้เร็วกว่าเด็กปกติหลายเท่า รวมถึงความสามารถทางด้านพิน หมากรุก และบทกวีต่างๆ นอกจากความรู้เหล่านี้ เด็กน้อยยังได้เรียนรู้เกี่ยวกับวิชาแพทย์ การรักษา และสมุนไพรต่างๆ จากองค์หญิงสิ่วที่คอยสอนเพราะเห็นถึงความสามารถของเสวีย์เพยมาตั้งแต่เด็ก

สมัยก่อนนั้นองค์หญิงสิ่วเป็นองค์หญิงที่เชี่ยวชาญเรื่องการแพทย์และการรักษา อีกทั้งได้สร้างผลงานไว้มากมาย ส่องแต่ดวงหมิงจึงพระราชทานตำแหน่งแพทย์อิสถขันสิบ คุมตำหนักเฉาหยาง ไม่ลังกักรวมกองไต ขึ้นตรงต่อฮ่องเต้เพียงพระองค์เดียว เรียกได้ว่าองค์หญิงสิ่วมีตำแหน่งเทียบเท่าหมอหลวงในวังเลยทีเดียว ซึ่งในอนาคตเสวีย์เพยต้องมารับตำแหน่งนี้ต่อจากนาง ประกอบกับความรู้อันสามารถในภพก่อนทำให้เด็กน้อยสามารถเรียนรู้ได้ไว จนพูดได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญระดับหนึ่ง

“ท่านพ่อ พี่ใหญ่” เด็กน้อยเรียกพร้อมกับโผล่เข้าไปกอดผู้เป็นพ่อด้วยความคิดถึง สร้างความเอ็นดูแก่ครอบครัวเป็นอย่างมาก

“ว่าไงตัวเล็ก กอดท่านพ่อแล้วพี่ชายคนนี้จะ ไม่กอดบ้างหรือ” เด็กหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงตัดพ้อเล็กน้อย

“พี่ใหญ่ อย่าน้อยใจสิ ข้าก็คิดถึงพี่ใหญ่เหมือนกัน” เสวีย์เพยผละออก

จากอ้อมกอดของบิดาไปกอดพี่ชายแทน

“อ้าว เจอพี่แล้วทั้งพ่อเลยลูกคนนี่” ท่านแม่ทัพบ่นเสียงดัง สร้างเสียงหัวเราะลั่นจวนเลยทีเดียว

เสวี่ยเพยตื่นแต่เช้าตรู่ออกมาวิ่งรอบจวนตามความเคยชิน จนฟ้าเริ่มสว่างเด็กหญิงจึงหยุดพัก ขณะที่นั่งพักอยู่นั้นเด็กหญิงก็หันไปเห็นพี่ชายจึงตะโกนทัก

“พี่ใหญ่ เพิ่งกลับมาเหนื่อยๆ ทำไมตื่นเช้าจังเจ้าคะ”

“มันชินนะ ปกติในกองทัพพี่ก็ตื่นประมาณนี้ ว่าแต่พี่ เจ้าเองก็ตื่นเช้าเหมือนเคยนะตัวเล็ก” เด็กหนุ่มเดินมาหาเสวี่ยเพย เอื้อมมือไปบีบแก้มน้องสาวด้วยความมั่นใจ

“พี่ใหญ่จะข้อมกรบีหรือเจ้าคะ ข้าอยากฝึกบ้างจัง” เด็กหญิงพูดพลางเอามือลูบกรบีด้วยความสนใจ ไม่ทันระวังกรบีก็จึงบาดนิ้วเข้า

“โอ๊ย!” เสวี่ยเพยอุทานด้วยความเจ็บปวด พร้อมกับชักมือออกทันที สร้างความตกใจให้หยงลือเป็นอย่างมาก

“ตัวเล็กเป็นอย่างไรบ้าง เจ็บมากไหม ไหนให้พี่ดูแผลหน่อย ทำไมไม่ระวังเลย”

หยงลือไม่พูดเปล่า จับมือเสวี่ยเพยขึ้นมาดูนิ้วที่เป็นแผล สร้างความสะทือนอายให้เด็กหญิงเล็กน้อย ถึงอย่างไร ในร่างนี้ก็仍是สาวอายุสามสิบนะ หยงลือเรียกเสวี่ยเพยให้พาเสวี่ยเพยไปทำแผล จึงได้ยินคำบ่นของเสวี่ยเพยบ้าง หลังจากทำแผลเสร็จแล้วเสวี่ยเพยก็ชวนหยงลือไปเที่ยวตลาดและชมเทศกาลโคมแสงจันทร์

“พี่ใหญ่ วันนี้พาเข้าไปเที่ยวตลาดและชมงานเทศกาลโคมแสงจันทร์นะ เจ้าคะ”

“ซนทั้งวันเลยนะตัวเล็ก เจ้าเองก็แอบไปตลาดออกจะป่วยไม่ใช่หรือ อย่าคิดว่าพี่ไม่รู้” หยงลือพูดขึ้นอย่างรู้ทัน

“พี่ใหญ่ไม่ไปใช่ไหมเจ้าคะ งั้นเข้าไปกับพี่เสวี่ยเพยสองคนก็ได้” เด็กหญิง

ทำท่าแง้งอน จนเด็กหนุ่มถึงกับบอม่ยมั้ม เอื้อมมือไปขยี้ผมน้องสาวด้วยความเอ็นดู
 “โอ้ ตัวเล็ก พี่ย้อเล่น เอาสิ เย็นนี้ไปกัน อยากรได้อะไรเดี๋ยวกพี่ซื้อให้”
 หยงลือพูดพร้อมกับอุ้มเด็กน้อยขึ้นมาแหบออก

“พี่ใหญ่น่ารักที่สุดเลย” เด็กหญิงขยับตัวไปหอมแก้มหยงลือทั้งสองข้าง
 เด็กหนุ่มถึงกับหน้าแดงรีบวางเสวียเพยลงกับพื้น ก่อนจะทำซับให้นางแดงตัวให้
 สวยแล้วรีบเดินออกไป เสวียเพยลอมองกิริยานั้นด้วยความขบขัน “พี่ใหญ่ช่าง
 น่ารักยิ่ง”

“พี่ใหญ่ ทางนี้เจ้าคะ เดี่ยวขบวนแห่จะเริ่มแล้ว” เด็กหญิงวิ่งไปยังทำเล
 ที่หมายตาไว้ว่าต้องเห็นขบวนชัดเจน

“อย่าวิ่งไว้นักลิตัวเล็ก เดี่ยวก็หลงหรวอก” เด็กหนุ่มรีบสาวเท้าตามพร้อม
 ส่งสายตาเป็นห่วง

เทศกาลโคมแสงจันทร์เป็นเทศกาลประจำเมืองที่มีชื่อเสียง จัดขึ้นทุกสามปี
 เทศกาลนี้เป็นเทศกาลที่มาจากตำนานความรักต่างชนชั้นระหว่างองค์หญิงกับ
 สามัญชน ตามตำนานเล่าว่าฮ่องเต้ได้เสด็จออกนอกวังเพื่อดูแลความเป็นอยู่ของ
 ราษฎร โดยพระองค์พาองค์หญิงมาด้วย ทั้งสองพระองค์มาในฐานะพ่อค้าและ
 คุณหนู ระหว่างเดินทางขบวนของพระองค์ถูกโจรป่าปล้น องค์หญิงจึงพลัดตก
 หน้าผาขณะหนี โชคดีที่ช่างทำโคมไฟช่วยองค์หญิงไว้ แต่โชคร้ายองค์หญิงกลับ
 จำเรื่องราวในอดีตไม่ได้ ชายหนุ่มจึงตั้งชื่อให้องค์หญิงใหม่ว่า อ้ายเยว¹ ทั้งสอง
 ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันแรมเดือน นานวันเข้าก็ตกหลุมรักกัน องค์หญิงเริ่มจำเรื่องราว
 ในอดีตได้จึงเล่าให้ชายหนุ่มฟัง ชายหนุ่มตกใจและกังวลใจจึงจะพาองค์หญิง
 กลับวัง แต่องค์หญิงได้กล่าวกับชายหนุ่มว่า

“ถ้าในที่นี่ไม่มีท่านอยู่ ข้าอยู่ไปก็เหมือนตายทั้งเป็น เพราะหัวใจข้าอยู่ที่
 ท่าน ข้ายอมทิ้งทุกอย่าง แต่ขอให้ท่านอย่าทิ้งข้าได้ไหม ให้ข้าอยู่กับท่านเถอะนะ”
 ชายหนุ่มฟังดังนั้น น้ำตาก็หลั่งออกมา พลังโอบกอดองค์หญิงและให้สัญญาว่า

¹ อ้ายเยว (爰月) แปลว่า พระจันทร์แห่งรัก

จะอยู่เคียงข้างองค์หญิงตลอดไป

โชคร้ายที่ความสุขมีอยู่กับเราไม่นาน ฮองเต้พบองค์หญิงและทราบเรื่องราวทั้งหมด พระองค์ก็รู้ว่ามีรับสั่งให้องค์หญิงกลับไป แต่องค์หญิงไม่ยอมกลับ องค์หญิงจะฆ่าช่างทำโคมไฟทิ้ง สุดท้ายองค์หญิงจึงยอมกลับไปเพื่อแลกกับชีวิตชายคนรัก หลังจากองค์หญิงกลับไปฮองเต้ก็ได้รับสั่งให้องค์หญิงไว้ในตำหนัก ส่วนช่างทำโคมไฟถูกซ้อมปางตาย เวลาผ่านไปราวสามเดือน ฮองเต้พระราชทานอภัยโทษให้องค์หญิง แต่องค์หญิงยังเศร้าซึมจนร่างกายอ่อนแอลงเรื่อย ๆ

กระทั่งคืนหนึ่งมีโคมไฟลอยขึ้นบนท้องฟ้า และจะลอยขึ้นเช่นนี้ในทุกๆ คืน องค์หญิงทราบได้ทันทีว่าคนที่ปล่อยโคมไฟคือชายคนรัก ทุกคืนองค์หญิงจะขึ้นไปบนหอชมดาวเพื่อมองโคมไฟลอย การที่ช่างทำโคมไฟปล่อยโคมไฟในทุกๆ คืนนั้นเพื่อต้องการให้องค์หญิงเห็นและทราบว่าเขาคิดถึงองค์หญิงอยู่เสมอ อีกนัยหนึ่งชายหนุ่มเปรียบตนเองเป็นโคมไฟเพื่อที่จะลอยขึ้นไปเคียงข้างดวงจันทร์ ถึงจะแค่ชั่วคราวยังดี... อ้ายเย่ว ดวงจันทร์แห่งรักของเขา

สามปีผ่านไป ฮองเต้พระราชทานสมรสให้องค์หญิงกับองค์ชายต่างแคว้นหวังเจริญสัมพันธไมตรี องค์หญิงไม่ยินยอมจึงติดสินบนขันทีและทหารยามในวังเพื่อหนีไปหาชายคนรัก ทันทีที่องค์หญิงไปถึงบ้านของช่างทำโคมไฟ องค์หญิงก็พบว่าคนรักได้จากไปแล้ว ช่างกายชายหนุ่มมีโคมไฟประดับรูปดวงจันทร์ องค์หญิงจำได้นั่นเป็นโคมไฟที่นางทำครั้งแรก องค์หญิงร่ำไห้เสียใจ สวรรค์! นางมาหาเขาช้าไป องค์หญิงทำป้ายหลุมศพให้ชายหนุ่ม ไม่นานนักทหารก็มาถึง องค์หญิงจึงดื่มยาพิษและสิ้นใจตายเคียงข้างหลุมศพของชายคนรัก เมื่อฮองเต้ทราบเรื่อง พระองค์เสียพระทัยมาก จึงมีรับสั่งให้จัดเทศกาลโคมแสงจันทร์ขึ้นเพื่อเป็นการรำลึกถึงการจากไปและนับถือความรักขององค์หญิงกับช่างทำโคมไฟ

เทศกาลโคมแสงจันทร์นับได้ว่าเป็นเทศกาลสำหรับคู่รักก็ว่าได้ ถึงแม้ตำนานจะแสนเศร้า แต่ก็มีความเชื่อว่าถ้าคู่รักได้ได้มาเที่ยวเทศกาลนี้แล้วปล่อยโคมไฟด้วยกันจะทำให้ความรักยั่งยืน สำหรับคนไร้คู่ไหน เทศกาลนี้ก็เปรียบเสมือนเวทีให้หนุ่มโสดสาวโสดได้พบปะและคบหากัน โดยหญิงสาวที่โสดจะนำ

ดอกไม้เสียบผมไว้ ส่วนชายหนุ่มที่โสดจะถือโคมไฟไว้ หากทั้งสองฝ่ายมีใจตรงกัน ก็จะแลกโคมไฟกับดอกไม้กัน จุดเด่นของเทศกาลโคมแสงจันทร์คือการแห่ขบวนที่ประดับประดาด้วยดอกไม้และโคมไฟ ผู้มาร่วมงานจะยื่นข้างทางริมสองฝั่งเมื่อขบวนผ่านไปตรงไหนผู้คนที่มาร่วมงานก็จะอธิษฐานและปล่อยโคมไฟขึ้นฟ้า โคมไฟจะลอยขึ้นเป็นสาย เป็นภาพที่งดงามมาก หลังจากขบวนแห่เสร็จก็จะเป็นช่วงเวลาของหนุ่มโสดสาวโสดที่จะได้พบปะพูดคุยกัน

“พี่ใหญ่ โนงานมีดอกไม้ให้ท่านเลือกชมหลายดอก มีที่ต้องใจพี่ใหญ่บ้างหรือไม่” เสวี่ยเพยอดที่จะถามพี่ชายไม่ได้ เพราะเห็นสาวๆ ส่งสายตาแสดงความสนใจมายังพี่ชายหลายต่อหลายคน แต่พี่ชายก็ไม่ยกส่งสายตาให้ใคร

“พี่มีดอกไม้งามดอกเล็กที่ต้องใจอยู่กับตัวแล้ว ดอกไม้ดอกอื่นก็ไม่มีค่าสำหรับพี่” หยงลือพูดแล้วหันมามองเสวี่ยเพยพร้อมกับบรอยยิ้มที่อ่อนโยน

เสวี่ยเพยรู้สึกงวย พี่ชายอยู่กับนางตลอด จะเอาเวลาไหนไปเกี่ยวสาวกัน จึงเอ่ยถาม

“พี่ใหญ่ ท่านมีหญิงสาวที่ต้องใจแล้วหรือ เป็นคุณหนูบ้านใดกัน บอกข้าได้หรือไม่ หรือจะให้ข้าเป็นแม่ลือ”

“ไม่เป็นหรอกตัวเล็ก รอเจ้าโตก่อน ดอกไม้ของพี่ พี่จะดูแลมันจนผลิบานเอง เจ้าไม่ต้องห่วง” หยงลือมองเสวี่ยเพยอย่างมีความหมาย

เสวี่ยเพยรู้สึกตึงใจในคำพูดของหยงลือ อย่างไรก็ตามที่อยู๋ในร่างเสวี่ยเพยก็เป็นหญิงสาวอายุสามสิบ คำพูดเกี่ยวกับสาวทำไม่จะไม่เคยได้ยิน หากตีความจากคำพูดและท่าทางแล้ว ดอกไม้ดอกเล็กนั้นเหมือนหยงลือจะหมายถึงนาง สวรรค์! หรือจะเป็นรักต้องห้าม...ไม่หรอก เราคงคิดมากไปเอง นางตัวแค่นี้มีสิ่งใดดึงดูดบุรุษกัน หยงลือคงพูดไปอย่างนั้น อาจจะเป็นแค่เอ็นดูหลังจากคิดได้เสวี่ยเพยก็อดที่จะหัวเราะกับความช่างมโนของตนเองไม่ได้

“พี่ใหญ่ ข้าอยากกินชาลาเปาหอด พี่ใหญ่ไปซื้อให้ข้าหน่อยได้หรือไม่ เดี่ยวข้านั่งคอยอยู่ตรงนี้” หลังจากเดินชมงานสักพักเสวี่ยเพยก็เริ่มหิว พลันสายตาเหลือบไปเห็นชาลาเปาหอดส่งกลิ่นหอมโชยมาแต่ไกล ดูจากคนที่ออกันอยู่เต็มร้านแล้ว หากให้นางมุ่งไปคงได้หายใจไม่ออกพอดี นางท้อใจจนต้องให้ว่าน

ให้หยงถือช่วยไปซื้อให้

“ได้สิตัวเล็ก แต่เจ้าต้องรอพ้อยู่ตรงนี้นะ ห้ามลุกไปไหน ถ้าพี่มาไม่เห็นเจ้าละก็ พี่จะลงโทษเจ้าให้หนักเลยคอยดู” หยงถือกำชับกับเสวี่ยเพยไว้ก่อนจะเดินไปซื้อซาลาเปาทอด

ระหว่างที่รอหยงถือ เสวี่ยเพยก็นั่งมองผู้คนเดินผ่านไปผ่านมา ส่วนใหญ่จะเป็นคู่รัก เสวี่ยเพยรู้สึกอิจฉาและเสียใจที่ร่างเล็กนี้ไม่เอื้ออำนวยให้นางเกี่ยวหนุ่ม ได้แต่งงานทอดถอนใจพร้อมกับตั้งเป้าไว้ว่า เมื่อโตขึ้นนางจะออกตามหาหนุ่มๆ ในซาเริ่มให้เหมือนกับนิยายจีนย้อนยุคที่เคยอ่านมา นางสัญญา!

“อ้อ อ้อออ”

เสวี่ยเพยหันไปยังทิศทางที่ได้ยินเสียงเหมือนคนลากอะไรบางอย่างดังออกมาจากซอยแคบๆ ทางด้านข้าง ด้วยความสงสัยเสวี่ยเพยจึงเดินเข้าไปดู นางถึงกับเบิกตากว้าง เพราะภาพที่เห็นคือเด็กหึ่งหญิงและชายอายุห้าถึงสิบขวบนับสิบคน ถูกผ้ามัดปากและที่มีมือเชือกผูกติดเป็นทอดๆ ไว้ด้วยกัน ด้านหน้าขบวนมีชายฉกรรจ์ลากอยู่สองคน ส่วนท้ายแถวมีชายอีกคนคอยผลักดันให้เดินไปข้างหน้า

เสวี่ยเพยคิดจะไปตามหยงถือกับคนที่จวนมาช่วย แต่กลัวว่าจะคลาดกันกับเด็กๆ จึงค่อยๆ สะกดรอยตามกลุ่มขบวนด้านหน้าไป และไม่ลืมกระซอกสร้อยไข่มุกที่คอให้ขาดแล้วไปรยลงที่ละเม็ดตามทางเดินเพื่อทิ้งร่องรอยให้คนตามมาถูก หลังจากเดินไปได้ราวๆ สองเคอ² กลุ่มชายฉกรรจ์ก็พาเด็กเหล่านั้นเข้าไปซึ่งในบ้านที่ห่างจากตัวเมืองพอสมควร เสวี่ยเพยหลบอยู่ในพงหญ้าใกล้ๆ ไม่ห่างนัก

“ลูกพี่ เด็กพวกนี้ลูกค้าจะมารับตอนไหน”

“เด็กผู้หญิงลูกค้าจะมารับตอนรุ่งเช้า ส่วนเด็กผู้ชายอีกสองวัน พวกเจ้า

² เคอ คือหน่วยนับเวลาของจีนโบราณ โดยใช้กาน้ำร้อนหนึ่ง ใน 1 วันจะมี 100 เคอ ดังนั้น 1 เคอ จะเป็นเวลาประมาณ 15 นาที

คอยเฝ้าไว้ให้ดีล่ะ”

จากที่เสวีย์เพยได้ยินพวกโจรคุยกัน สรุปได้ว่าพวกมันจะยังไม่เคลื่อนย้ายเด็กไปไหนในตอนนั้น นางค่อยๆ ย่องออกจากพงหญ้าหวังจะตามคนมาช่วย ทันใดนั้นเอง...แกรก นางพลอไปเหยียบกิ่งไม้เข้า เจ้าตัวอดคิดไม่ได้ว่ามันเหมือนฉากหนึ่งในละครที่เห็นจนชินตากับฉากเหยียบกิ่งไม้ อีกลักพักก็คง...นั่นไง ผู้ร้ายโผล่ออกมา

“เฮ้ย! นั่นใคร ไปดูสิ” ชายผู้เป็นหัวหน้าสั่งลูกน้องให้ไปดูยังทิศทางที่ได้ยินเสียง

“ลูกพี่ มีเด็กตามมา ดูจากเสื้อผ้าต้องเป็นลูกคุณหนูลักบ้านแม่ลูกพี่ทำไ้กับเด็กนี่ดี” โจรชั่วกระซอกเสวีย์เพยออกจากพงหญ้าพร้อมดันตัวเด็กหญิงไปให้หัวหน้าดู

“จับนั่งเด็กนี้ไปขังรวมกับพวกเด็กๆ ก่อน เดี่ยวพรุ่งนี้หรือลูกค้ำมาค่อยขายเด็กนี้พร้อมกับเด็กหญิงคนอื่น” หัวหน้าโจรสั่งลูกน้องพลายยิ้มที่มุมปากหน้าตาตางาม ผิวพรรณก็ดี เหมาะจะเป็นนางโลมจริงๆ ต้องขายได้ราคางามแน่ๆ

“ขอรับลูกพี่” โจรชั่วขานรับพร้อมกับผลักเสวีย์เพยเข้าไปในบ้านแล้วปิดประตูอย่างแน่นหนา

หลังจากเสวีย์เพยถูกผลักเข้ามาในบ้าน นางก็เริ่มสำรวจด้านใน พบว่ามีเด็กชายหญิงร้องไห้สะอึกสะอื้นและเกิดความหวาดกลัว สร้างความเวทนาให้แก่เสวีย์เพยเป็นอย่างมาก เสวีย์เพยย่อตัวคลานไปนั่งข้างเด็กกลุ่มนั้น สายตาเหลือบไปเห็นเด็กชายอายุราวสิบขวบ ที่เขนมียรอยแผลถูกฟัน

“เจ้าบาดเจ็บนี้” เสวีย์เพยถลาเข้าไปหา แล้วจับแขนเด็กชายมาดู

“ไม่ใช่เรื่องของเจ้า แผลแค่นี้ไ้กลหัวใจ” เด็กชายตะคอกใส่เสวีย์เพยพยายามกระซอกแขนกลับแม่เขาจะเจ็บมากก็ตาม

“แผลแค่นี้ของเจ้าฉันหรือ ถ้าเลือดยังไม่ไหลออกมาไม่หยุดแบบนี้ รับรองเจ้าได้ไปสวรรค์แน่” เสวีย์เพยพูดด้วยความหงุดหงิดที่เด็กชายไม่ยอมให้ความ

ร่วมมือ

“นั่นเจ้าจะทำอะไร ข้าเจ็บนะ”

“ก็ทำแผลให้เจ้าล่ะสิ”

เสวี่ยเพยไม่รอช้า พับชายเสื้อขึ้นแล้วฉีกเนื้อตัวโนของตนจนได้เศษผ้ามาเป็นเส้นๆ จากนั้นก็ล้วงเอายาห้ามเลือดออกมาใส่แผลให้เด็กชาย ก่อนจะนำเศษผ้าที่ฉีกไว้มาพันให้แน่น โชคดีที่นางมักพกยาติดตัวไว้เสมอ ทั้งยารักษาและยาพิษ

“เสร็จแล้ว อย่าพยายามขยับแขนมากล่ะ เดี่ยวแผลจะอักเสบ” เสวี่ยเพยส่งสายตาดูๆ ไปให้เด็กชาย

“ขอบใจ” เด็กชายก้มหน้าแล้วเอ่ยคำขอบใจออกมาเบาๆ เสวี่ยเพยแอบเห็นใบหูของเด็กชายแดงด้วยความเขินอาย ‘เจ้าเด็กนี่ก็แอบน่ารักเหมือนกันแฮะ’

“แล้วพวกเจ้าเป็นใคร ทำไมถึงโดนจับมาได้ล่ะ”

“พวกเราเป็นเด็กกำพร้า เป็นเด็กเร่ร่อนในเมือง”

“ส่วนข้าพลัดหลงกับท่านแม่เลยโดนพวกมันจับมา”

เด็กๆ แย่งกันพูดสาเหตุที่พวกตนถูกจับมา เด็กที่โดนจับมาเป็นเด็กเร่ร่อนเสียส่วนใหญ่ มีเพียงสามคนเท่านั้นที่มีครอบครัว เสวี่ยเพยจึงตัดสินใจจะทำอะไรสักอย่างเพื่อเด็กเร่ร่อนเหล่านี้เมื่อนางกลับไปที่บ้าน

“พวกเจ้าอยากไปจากที่นี่ไหม ถ้าอยากก็ต้องทำตามที่ข้าสั่ง เข้าใจหรือไม่ ก่อนอื่นต้องหยุดร้องไห้ เจ้าคนที่บาดเจ็บอะไร”

“อาเปา ข้าชื่ออาเปา” เด็กชายตอบ

“อาเปาฟังข้า ในบรรดาพวกเราเจ้าตัวโตที่สุด น่าจะเคลื่อนไหวได้เร็วกว่าเด็กคนอื่นแม่เจ้าจะบาดเจ็บอยู่ ข้าต้องขอโทษเจ้าด้วย เมื่อข้าให้สัญญาแล้วเจ้ารีบวิ่งไปที่จวนแม่ทัพไปแล้วยี่สิบสิ่งนี้ให้” เสวี่ยเพยล้วงมือเข้าไปหยิบหยกประดับแล้วยื่นให้อาเปา

“บอกให้นำคนมาที่นี่ ส่วนคนที่เหลือฟังข้า พวกเรามีจำนวนมากกว่าพวกโจร ถ้าเราร่วมมือกัน อย่างไรพวกโจรก็สู้พวกเราไม่ได้ ข้าจะช่วยเปิดโอกาสและถ่วงเวลาไว้ให้” พวกเด็กๆ พยักหน้าและฟังที่เสวี่ยเพยบอก

“ก่อนอื่นเราต้องแบ่งคนออกเป็นสามกลุ่ม จำกันไว้ให้ตีว่าใครอยู่กลุ่มไหน เมื่อสบโอกาสให้ทุกคนย่องให้เบาที่สุด พอถึงระยะที่ห่างพอประมาณแล้วให้วิ่งออกไปสามทาง ทางละกลุ่ม วิ่งให้สุดชีวิต จุดหมายรวมตัวคือที่จวนแม่ทัพ” หลังจากเสวยเพี้ยสั่งการเสร็จก็ยืนของเล็กสีแดงให้

“ยาชนิดนี้เรียกว่ายาพิษกร่อนธูลี มีสรรพคุณในการกัดกร่อนทุกอย่าง ยกเว้นผิวหนังหรือร่างกายของสิ่งมีชีวิต พวกเจ้าไม่ต้องกลัว หลังจากที่เขาออกไปด้านนอก ข้าจะถ่วงเวลาไว้ ให้พวกเจ้านางนี้ไปรยลงไปที่ผนังทางด้านหลัง จากนั้นนำน้ำที่อยู่ในห้องนี้สาดไปบริเวณผนัง ลักพักยาจะกัดผนังพอเป็นรูให้พวกเจ้ามุดไปได้ หากเกิดเหตุสุดวิสัยให้พวกเจ้าใช้เข็มนี้ปักไปที่โครงซี่ มันจะทำให้ผู้ที่โดนเป็นอัมพาตชั่วคราว” เสวยเพี้ยหยิบเข็มออกมาสามเล่ม แจกให้กลุ่มละเล่ม

“แล้วเจ้าล่ะ” อาเปาถามด้วยความเป็นห่วง

“ข้าจะคอยถ่วงเวลาให้เอง ข้าเอาตัวรอดได้ไม่ต้องห่วง ส่วนเจ้ารีบไปตามคนมาช่วย ยิ่งตามมาเร็วข้าจะยิ่งปลอดภัย” หลังจากที่ว่างแผนตกลงกันเรียบร้อยทุกคนก็เข้าประจำที่ ก่อนเสวยเพี้ยจะพยักหน้าและส่งสัญญาณ

ก็อกๆ

“พี่ชาย พี่ชายที่อยู่ข้างนอกนั่นนะ ข้าปวดท้อง พาข้าออกไปปลดทุกข์ได้หรือไม่ ข้าจะไม่ไหวแล้ว ข้าขอร้องละพี่ชาย” เสวยเพี้ยเคาะประตูเสียงดัง ลักพักประตูก็ถูกกระชากเปิดเข้ามาพร้อมกับชายผู้เป็นหัวหน้าโจร จ้องมองนางด้วยสีหน้าไม่พอใจ

“อะไร นิงเด็กนี่ มา ตามข้ามา” หัวหน้าโจรกระชากเสวยเพี้ยออกมาพร้อมกับขอคบเพลิงจากลูกน้อง และสั่งกำชับให้ลูกน้องเฝ้าสินค้ำให้ดีๆ ก่อนจะลากนางออกไป

“พวกเจ้าสองคนเฝ้าไว้ให้ตี อย่าให้ใครหนีไปได้นะ” ระหว่างที่หัวหน้าโจรสั่งกำชับลูกน้อง เสวยเพี้ยก็แอบไปรยยาพิษที่มีฤทธิ์ทำให้เป็นอัมพาตลงเ็นอกของไฟหน้าบ้าน

“ไปนั่งหนู ตามข้ามา” หัวหน้าโจรพาเสวยเพี้ยเข้าไปในพงหญ้าห่างจาก

บ้านพอประมาณ แล้วปล่อยให้เสวี่ยเพยทำธุระส่วนตัวให้เรียบร้อยโดยที่ตนเองดูอยู่ห่างๆ

เมื่อหัวหน้าโจรมาถึงบ้าน เห็นลูกน้องพากันนอนแข็งค้างก็เอะใจรีบเดินเสวี่ยเพยเข้าไปในบ้าน ภาพที่ปรากฏคือบ้านว่างเปล่า เด็กที่ถูกพามาหายไปหมดแล้ว นีมันเกิดอะไรขึ้น เด็กหายไปไหนกันหมด ไหนจะพวกที่นอนสลบข้างนอกอีก หรือว่า...หัวหน้าโจรครุ่นคิดเพียงชั่วครู่ ก่อนจะหันมามองเสวี่ยเพยด้วยแววตาที่น่ากลัว

“ฝีมือเจ้าสินะเด็กน้อย!” หัวหน้าโจรพุ่งเข้ามาบีบคอเสวี่ยเพยและผลักไปกระแทกกับผนังเสียงดัง จนศีรษะของเสวี่ยเพยแตก ก่อนจะเงื้อคอบเพลิงขึ้นมาฟาดนาง ขณะที่คอบเพลิงจะมาถึงนั้น เสวี่ยเพยก็แสร้งยี้มออกมาพร้อมกับสะบัดมือซ้ายปักเข็มเล่มเล็กเข้าที่คอของหัวหน้าโจร

“นี่เจ้า...เจ้า” โจรชั่วทรุดตัวลงนอนราบไปกับพื้น คอบเพลิงตกพื้นไฟลุกไหม้ เสวี่ยเพยรีบถลันออกไปนอกประตู อีกนิตเดียวนางก็จะพ้นตัวบ้านอยู่แล้ว เจ้าโจรชั่วกลับรวบรวมกำลังเฮือกสุดท้ายจับเสวี่ยเพยแล้วกระซอกเข้ามาในบ้านอย่างแรง นางไม่ทันตั้งตัวจึงล้มกระแทกพื้นเข้าอย่างจัง

“ฮ่าๆ ถ้าข้าจะตาย เจ้าก็ต้องตายไปด้วย นังเด็กเวร” โจรชั่วจับข้อเท้าของนางไว้ไม่ยอมปล่อย ถึงแม้ตัวมันจะหมดลมหายใจไปแล้วก็ตาม

เสวี่ยเพยพยายามจะลุกขึ้นแต่ก็ล้มลงอีกครั้ง ร่างกายเด็กแปดขวบไม่เอื้ออำนวยสำหรับนางเลย แล้วสติของเสวี่ยเพยก็ค่อยๆ หมดลง

“ท่านพ่อ ท่านแม่ พี่ใหญ่ ช่วยข้าด้วย” เสวี่ยเพยเอ่ยออกมาแผ่วเบา ก่อนที่สติจะดับวูบลงท่ามกลางกองเพลิงลุกไหม้

ลำนำที่สอง

ใบหน้าหวานปรือตามองรอบกายด้วยความมึนงง นี่นางยังไม่ตายหรือ
เสวี่ยเพยคิดทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้น ก่อนจะสะดุ้งเพราะความเจ็บปวดบริเวณ
ใบหน้าซีกขวา เสวี่ยเพยค่อยๆ เอื้อมมือไปลูบใบหน้า แล้วพบว่าไม่มีบาดแผล
ไว้

“คุณหนู คุณหนูของป้าว สุหยินเจ้าคะ คุณหนูฟื้นแล้วเจ้าคะ” เสวี่ยชิง
รีบวิ่งไปตามสุหยิน เสวี่ยเพยเอ่ยเรียกไม่ทัน ได้แต่มองตามตาปริบๆ

“เสวี่ยเพยลูกแม่ เป็นไงบ้างลูก เจ็บมากไหม ตึ๋มยาก่อนนะลูก” องค์หญิง
ลี้จู่ค่อยๆ ประคองบุตรสาวให้ลุกนั่ง ก่อนจะยกยาขึ้นมาป้อนเด็กหญิง

“ท่านแม่ ลูกมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรเจ้าคะ” หลังจากเสวี่ยเพยตึ๋มยาหมดแล้ว
จึงซักถามข้อสงสัยกับมารดา

“หยงสื่อเป็นคนช่วยลูกไว้ได้ทัน เสวี่ยเพย ทำไมลูกทำแบบนี้ ทำไมไม่ตาม
คนไปช่วย รู้ไหมว่ามันอันตราย ถ้าหยงสื่อไปช่วยลูกซักว่านี่ลูกคงตายไปแล้ว
แม่...แม่คงอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีลูก” องค์หญิงลี้จู่พูดทั้งน้ำตาเมื่อนึกถึงตอนที่หยงสื่อ
อุ้มเสวี่ยเพยเข้ามา สภาบุตรสาวโศกเลือด ใบหน้ามีแผลพุพอง นางรำให้เทพ
ขาดใจ จนท่านแม่ทัพต้องกอดปลอบ และสั่งให้หมอที่ตามมารีบช่วยเสวี่ยเพย

“ท่านแม่ ลูกผิดไปแล้ว อย่าร้องเลยนะเจ้าคะ ลูกจะไม่ทำแบบนี้อีก”
เสวี่ยเพยได้แต่พรั่นขอโศกพลาถกอดมารดาด้วยความเสียใจ

“ว่าแต่ลูกเจ็บตรงไหนอีกบ้าง”

“ลูกรู้สึกปวดทั้งตัวเจ้าคะ แต่ที่เจ็บที่สุดคงเป็นหัวกับใบหน้า อ๊ะ ใบหน้า” เสวี่ยเพยพลันนึกขึ้นได้รีบยกมือจับซีกแก้มข้างขวา

“เสวี่ยเพย ใบหน้าของลูกจะเป็นแผลพุพองจากไฟไหม้อีกสักพัก ถึงจะหายแต่มันก็ยังเป็นรอยแผลเป็นอยู่บนหน้าลูก แม่...แม่ขอโทษที่ช่วยอะไรลูกไม่ได้ ทั้งที่แม่เชี่ยวชาญด้านการรักษาแท้ๆ”

“ท่านแม่ ได้โปรดอย่าโทษตัวเองเลยเจ้าคะ ถือเสียว่าเป็นโทษของลูกที่ไม่ระมัดระวังตัว ทำอะไรโผล่สึนลาม เป็นความผิดของลูกเอง”

“แต่เมื่อลูกโตเป็นสาว แล้วต้องออกเรือนแล้ว”

“ท่านแม่อย่าคิดมากเลยเจ้าคะ ในอนาคตก็ปล่อยให้เป็นเรื่องของอนาคตไป เรื่องคู่ครองสุดแต่บุญวาสนา ลูกไม่เคยยึดติด หากมีคนที่รักลูกจริงมองข้ามข้อด้อยนี้ไปได้ลูกก็พร้อมจะใช้ชีวิตคู่กับเขา หากว่าไม่มีชายใดเหลียวแล ลูกก็อยู่ด้วยตัวคนเดียวได้ ท่านแม่ไม่ต้องห่วงหรือเจ้าคะ”

“แต่เสวี่ยเพย เรื่องนี้แม่ว่า...” มารดาพยายามจะทักท้วง เสวี่ยเพยรู้ทันจึงแสสร้งเปลี่ยนเรื่อง

“แล้วท่านพ่อกับพี่หยงสี่อ่ะเจ้าคะ” เสวี่ยเพยถามด้วยความแปลกใจ นางพินตั้งนานแล้ว เหตุใดท่านพ่อกับพี่ใหญ่จึงไม่เข้ามาหานางเล่า

“พ่อเจ้าไปหาคนรู้จักข้างนอก เย็นๆ คงจะกลับ ส่วนหยงสี่อ เอ่อ...เรื่องนี้” ทำทางอ้อมของมารดาทำให้เสวี่ยเพยสงสัย

“พี่ใหญ่ทำไมเจ้าคะท่านแม่” เสวี่ยเพยมองตามารดาอย่างคาดคั้น

“หยงสี่อถูกลูกพ่อเจ้าลงโทษ ตอนนี่ถูกลังกักบริเวณอยู่ที่ศาลบรรพบุรุษให้สำนึกเป็นเวลาสามเดือน” องค์หญิงสี่จูพูดอย่างลำบากใจด้วยรู้นิสัยบุตรสาวดี

“อะไรนะท่านแม่ ทำไมท่านพ่อทำอย่างนั้น พี่ใหญ่ไม่ผิด คนที่ผิดคือลูกเอง จะลงโทษก็ควรลงโทษลูก ไม่ควรลงโทษพี่ใหญ่ ลูกจะไปหาพี่ใหญ่” เสวี่ยเพยรู้สึกผิด พลันลุกขึ้นจะไปที่ศาลบรรพบุรุษ แต่นางก็เซสั้มลงเสียก่อน ดีที่เสวี่ยชิงประคองไว้ทัน

“เสวี่ยเพย ลูกจะทำอะไร หยุดเดี๋ยวนี้ เสวี่ยชิงพาคุณหนูกลับไปนั่งที่เตียง” องค์หญิงสี่จูพูดด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

“แต่ท่านแม่ พี่ใหญ่ เขา...” เสวี่ยเพยพยายามจะพูด แต่โดนมารดาขัดขึ้นเสียงก่อน

“ลูกไปแล้วช่วยอะไรหยังลือได้ ลูกก็เพิ่งฟื้นไข้หลังจากนอนชมมาห้าวัน ตัวเองยังไม่รอด จะไปช่วยผู้อื่นได้หรือ ส่วนเรื่องหยังลือแม่จะช่วยพูดกับพ่อของลูกเอง แผลที่หยังลือบาดเจ็บแม่ก็รักษาให้แล้ว ตอนนี้อยู่ที่ชั้นเพราะแผลอักเสบ ลูกไปก็ช่วยอะไรไม่ได้ยู่ดี หากลูกอยากช่วย ลูกต้องรักษาตัวให้หายก่อน คนเป็นหมอ หากเจ็บป่วย คนไข้ที่ต้องรักษาจะอย่างไร แม่แต่หลักการเบื้องต้นของการรักษาคนที่แม่สอนลูก ลูกก็ลืมหรือ” องค์หญิงลู่จู่ได้แต่ตักเตือนและอบรมบุตรให้รู้จักใจเย็นและมีสติมากกว่านี้

“เจ้าคะ ลูกทราบแล้ว” เสวี่ยเพยก้มหน้ารับคำ

“เฮ้อ ลูกเพิ่งฟื้นไข้ นอนต่อสักหน่อยเถอะ อีกสองสามวันถ้าลูกอาการดีขึ้นแล้วค่อยไปเยี่ยมหยังลือก็ยังไม่สาย” องค์หญิงลู่จู่กำชับให้เสวี่ยเพยนอนหลับพักผ่อนก่อนที่จะเดินทางไปห้องสภัดยา

ตอนเย็นท่านแม่ที่พกลับมาถึงจวนก็ตรงเข้าไปหาบุตรสาวหลังจากทราบข่าวว่านางฟื้นแล้ว แต่ก็ต้องผิดหวังเพราะเสวี่ยเพยกลับไปด้วยฤทธิ์ยา เขาจึงเดินไปหาภรรยาที่ห้องสภัดยาแทน

“ท่านพี่ เรื่องลงโทษหยังลือ เสวี่ยเพยรู้แล้วนะเจ้าคะ นางไม่ค่อยพอใจเท่าไร” องค์หญิงลู่จู่เล่าให้สามีฟังด้วยความไม่สบายใจนัก ส่วนมือเรียวงามก็บดสมุนไพรมานวดด้วย

“ใช่ เรื่องนี้คนที่ผิดมากที่สุดคือเสวี่ยเพย แต่หยังลือก็ผิดที่ดูแลน้องสาวตัวเองไม่ดี ข้าอยากให้ลูกได้เรียนรู้ว่าการกระทำโดยไม่หวังตนเองนั้นจะส่งผลอย่างไรแก่นางบ้าง นางมองข้ามความห่วงใยของคนในครอบครัว การลงโทษหยังลือคือการสั่งสอนนาง เอาเป็นว่าให้เสวี่ยเพยหายดีก่อน แล้วค่อยให้นางมาคุยกับข้าเรื่องนี้”

ร่างเล็กนึ่งทอดถอนใจเป็นครั้งที่ห้าของวันแล้ว ตั้งแต่นางฟื้นก็ผ่านมาสยามวัน ร่างกายนางดีขึ้นมากจนเกือบจะสมบูรณ์ เหลือเพียงอาการปวดเมื่อย

ตามตัวและแปลบนใบหน้าที่ต้องหายใจอยู่ตลอดเวลา บิดาแหวะมาหานางบ้าง แต่ยังไม่ทันที่นางจะคุยเรื่องหยงลือ บิดาก็ตัดบทขอให้นางหายใจก่อนค่อยคุยกัน พร้อมกับส่งสายตาดูมาให้ เสวี่ยเฟยซึ่งมีความผิดติดตัวจะหาอย่างไรได้ นอกจากทำตามคำสั่ง ผลคือนางต้องมาทบทวนเมื่ออยู่อย่างนี้อย่างไรเล่า

“ไม่รู้ปานนี้พี่ใหญ่จะเป็นอย่างไรบ้าง” เสวี่ยเฟยได้แต่บ่นอยู่คนเดียว

“เสวี่ยเฟยเป็นอย่างไรลูก เมื่ออยู่ละสิ นียาหาตัวใหม่ แม่ลองทำขึ้นมาอีกชนิดหนึ่ง” องค์หญิงสี่จูเดินเข้ามาพร้อมกับบยาทาแผลที่นางลักได้จากสมุนไพร่นับห้าสิบชนิด

“ขอบคุณเจ้าค่ะท่านแม่ ลูกเมื่ออยู่แต่ในห้อง ห่วงพี่ใหญ่ก็ห่วง” เสวี่ยเฟยบ่นเบาๆ แล้วเอียงแก้มที่เป็นแผลให้มารดาทายาได้สะดวก

“เอาละ อีกหนึ่งสัปดาห์แผลก็คงแห้งดีแล้ว แต่รอยแผลเป็นนี่สิ”

“น่า ท่านแม่ ลูกไม่เป็นไร เรื่องแผลเป็นแค่นี้เล็กน้อย ว่าแต่ท่านพ่อ...”

“พ่อลูกออกไปข้างนอก นี่คงอยากจะทำเรื่องหยงลือละสิ ไม่ต้องห่วงแม่ช่วยขอให้แล้ว”

“ท่านพ่อว่าอย่างไรเจ้าคะ” เสวี่ยเฟยรบเร้ามารดาให้รับตอบคำถาม พลางสงสัยว่าเหตุใดช่วงนี้บิดาถึงออกจากจวนบ่อยผิดปกติ

“เดิมทีโทษหยงลือสำนึกผิดแค่หนึ่งเดือนเท่านั้น แต่เพราะเขาขอรับโทษในส่วนของคุณ จึงโดนโทษสำนึกผิดเป็นสามเดือน แต่พ่อกับแม่เห็นว่ากรทำผิดครั้งนี้ของคุณยังพอมีความดีอยู่บ้าง จึงลดหย่อนให้คุณกับหยงลือตัดสินตำราห้าคัมภีร์³ หนึ่งร้อยบทในศาลบรรพบุรุษ ครบเมื่อไหร่ก็ถือว่าการลงโทษเสร็จสิ้น”

“ลูกยินดีทำเจ้าค่ะท่านแม่ งั้นลูกไปหาพี่ใหญ่ก่อนนะเจ้าคะ พี่เสียซึ่งไป

³ สี่ตำราห้าคัมภีร์ (四书五经 - ชื่อซู่หฺวู่จิง) เป็นตำรามาตรฐานและปรัชญาอันพินธ์ของลัทธิขงจื้อและใช้สำหรับสอบข้าราชการ ในสมัยจีนโบราณ

สี่ตำรา ได้แก่ หลุนหฺยู่ เมิ่งจื้อ ต้าเสวี่ย และ จงยง

ส่วนห้าคัมภีร์ ได้แก่ ยี่จิง (คัมภีร์ว่าด้วยเรื่องโหราศาสตร์) ช่างซู่ (ตำราประวัติศาสตร์) ซือจิง (คัมภีร์กวี) หลี่จี้ (คัมภีร์ว่าด้วยเรื่องพิธีกรรม) และ ซุนชีว (บันทึกพงศาวดารและปรากฏการณ์ธรรมชาติต่างๆ)

เตรียมกระดาษกับแผ่นฝนหมึกให้ข้าที่ศาลบรรพบุรุษ” เสวี่ยเพยพูดจบก็เดินออกไปจากห้อง ก่อนที่นางจะหันก้าวพื้นประตู มารดาก็เอ่ยเรียกเสียก่อน

“จริงสิ แม่เกือบลืม เสวี่ยเพย เรื่องที่ลูกขอให้สร้างโรงเลี้ยงเด็กเร่ร่อนนะ พ่อกับแม่เห็นด้วย ตอนนั้นแม่ก็ส่งคนงานให้ไปสร้างเรือนพักไว้แล้ว น่าจะเสร็จพอดีกับที่ลูกออกจากศาลบรรพบุรุษ”

“ท่านแม่ แล้วพวกเด็กที่ลูกช่วยมาละเจ้าคะ”

“ตอนนั้นแม่ให้พวกเขาอยู่เรือนคนใช้ไปก่อน รอโรงเลี้ยงเด็กเร่ร่อนเสร็จก็คงให้พวกเขาไปอยู่ที่นั่น แต่เมื่อลูกเป็นคนขอให้เปิดโรงเลี้ยงเด็กเร่ร่อน แม่จะมอบให้ลูกดูแลจัดการทั้งหมด ลูกทำได้ไหมเสวี่ยเพย”

“ได้เจ้าคะ ลูกจะรับผิดชอบเอง” เสวี่ยเพยรับปากพร้อมกับสายตาก็มุ่งมั่น ก่อนจะเดินไปยังศาลบรรพบุรุษเพื่อไปหาหญิงสี่

การที่องค์หญิงสี่จูงให้เสวี่ยเพยรับผิดชอบเรื่องโรงเลี้ยงเด็กเร่ร่อนนั้น เพราะนางต้องการให้บุตรสาวเรียนรู้ในการกระทำของตนเอง การตัดสินใจ ความรับผิดชอบ ในเมื่อเสวี่ยเพยเลือกที่จะทำก็ต้องรับผิดชอบการกระทำนั้นด้วยแน่นอน การจะให้เด็กหญิงอายุแปดขวบจัดการเรื่องพวกนั้นเพียงลำพังดูจะหนักหนาไปสักหน่อย แต่นางอยากให้บุตรสาวตระหนักถึงคนที่อยู่ข้างหลัง เมื่อบุตรสาวรับมือกับมันไม่ได้ ครอบครัวจะคอยโอบอุ้มและผลักดันอยู่เบื้องหลัง องค์หญิงสี่จูงรู้สึกนัยของบุตรสาวเป็นอย่างดี ถึงแม่จะซุกซนไปบ้าง แต่เสวี่ยเพยก็เป็นเด็กที่มีจิตใจดี ชอบช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ จนบางครั้งก็ละเลยตัวเองหลายครั้งที่กลับมาพร้อมบาดแผล แม่เด็กหญิงจะไม่เคยบ่นหรือแสดงความอ่อนแอให้ใครเห็นเลยก็ตาม กระทั่งเกิดเหตุการณ์ครั้งนี้ซึ่งทำให้ทุกคนตกใจและเป็นห่วง นางอยากให้เด็กหญิงตระหนักถึงความรู้สึกของครอบครัวที่อยู่เบื้องหลัง ดูท่าการลงโทษหยงสี่จะทำให้เสวี่ยเพยตระหนักถึงคนในครอบครัวบ้างแล้ว องค์หญิงสี่จูงมองร่างบุตรสาวที่เดินกลับไปก่อนจะลอบยิ้มอย่างพึงพอใจ ต่อจากนี้นางคงได้แต่เฝ้ามองการเติบโตของบุตรสาวเท่านั้น

ตอนหยงสี่อายุห้าขวบ บิดามุญชรรมก้เลาความจริงเรื่องชาติกำเนิดให้

ฟัง เดิมทีเขาเป็นลูกของทหารคนสนิทของแม่ทัพฟู แต่ระหว่างการรบบิดาของเขาได้เสียชีวิตในสนามรบ ส่วนมารดาที่ตรอมใจตายหลังจากคลอดเขาได้เพียงหนึ่งเดือน แม่ทัพฟูก็บงค้หญิงสี่สูงสารในชะตาชีวิตของเขา อีกอย่าง ทั้งสองยังไม่มีบุตรจึงรับเขามาเลี้ยงดูเป็นลูกบุญธรรมตั้งแต่เขาอายุได้หนึ่งเดือน ครั้งแรกที่เขารู้ข่าวว่ามารดาตั้งท้องน้องอีกคน เขาก็หวาดกลัวว่าจะไม่เป็นที่ต้องการของบิดามารดาอีก

แต่คราแรกที่เขาเห็นเด็กทารกตัวเล็กๆ แดงๆ หน้าตาขี้เพราะเพิ่งร้องไห้ เมื่อสบตาครั้งแรก ความรู้สึกอยากปกป้องอยากดูแลก็เอ่อขึ้นมาในหัวใจ เขาละสายตาจากเด็กน้อยไม่ได้เลย ถึงบิดาไม่ไห้เขาสัญญาว่าจะปกป้องดูแลนาง แต่เขาก็จะรักและดูแลเด็กน้อยคนนี้ให้ดีที่สุด เวลาผ่านไปเด็กน้อยค่อยๆ เติบโตเป็นเด็กหญิง ความสดใสความอ่อนโยนทำให้เขาแทบละสายตาจากนางไม่ได้ ความรักความเอ็นดูของเขาดอนางยังมีอยู่ แต่มั่นกลับมีมากขึ้นเรื่อยๆ จนเขามั่นใจว่านางเป็นมากกว่าน้องสาวในสายตาของเขา

ถึงแม้เด็กหญิงจะไม่เคยมองเขาในแง่ไหนเลยก็ตาม ทว่าเขาไม่เคยคิดครอบครองนางเพราะคำนึงถึงฐานะของตนเองเสมอ เพียงได้คอยเฝ้ามองและดูแลนางอย่างนี้ไปตลอด จนกว่าจะมีใครสักคนมาดูแลนางได้ดีกว่าเขา ถึงเวลานั้นเขาจะปล่อยนางไป แม้เขาจะต้องเจ็บปวดแทบขาดใจก็ตาม หยงสี่ได้แต่คิดโดยไม่รู้ว่ในอนาคตจะปล่อยนางไปอย่างทีคิดได้หรือไม่

การหายไปของนางในงานเทศกาลโคมแสงจันทร์สร้างความหวาดกลัวให้เขาที่สุด เมื่อกลับมาที่นัดหมายพบเพียงความว่างเปล่า เขากลับ กลับทีจะสูญเสียนางไป หยงสี่ซักถามหาเสวี่ยเพยจากพ่อค้าแม่ค้าแถวนั้นจนได้ความว่าเห็นเด็กหญิงเดินเข้าไปในตรอกแคบๆ หยงสี่จึงรีบเดินไปยังตรอกนั้น เขาใจหายวาบเมื่อเห็นไข่มุกตกอยู่ ทำไมเขาจะจำไม่ได้ว่าเป็นสร้อยของเสวี่ยเพย ในเมื่อเขาเป็นคนซื่อให้นางเองกับมือ เขาตะโกนเรียกชื่อนางอยู่หลายครั้ง แต่ไม่มีเสียงขานตอบกลับมา จนกระทั่งสังเกตเห็นไข่มุกตกเป็นสายราวกับหิ้งร่องรอยให้มีคนตามไป หยงสี่ไม่รอช้ารีบวิ่งไปตามทางที่ไข่มุกตกอยู่ และต้องเบิกตากว้างเมื่อ

ภาพที่เห็นคือบ้านที่กำลังลุกไหม้...สวสวรรค์! เสวี่ยเพยอยู่ในนั้น

เขาแทบคลั่งเมื่อเห็นเสวี่ยเพยนอนคว่ำหน้าเลือดโชกหัวท่ามกลางกองไฟที่ลุกไหม้ หยงลือไม่รอช้าวิ่งฝ่าเข้าไปในกองเพลิงถึงแม้มือแขนและหลังจะโดนไฟลวกก็ตาม เขาไม่สนใจ สายตาจับจ้องเพียงเสวี่ยเพย จนในที่สุดเขาก็เข้าถึงตัวนางแล้วพาร่างเล็กออกมาได้อย่างปลอดภัย หยงลือตรวจชีพจรเสวี่ยเพยด้วยความเป็นกังวล และโล่งใจเมื่อพบว่านางยังหายใจอยู่ เขาถึงกับหลั่งน้ำตาออกมาเมื่อเห็นสภาพของเสวี่ยเพย ได้แต่โทษตัวเองว่าเป็นเพราะเขาไม่ดูแลนางให้ดี เป็นเขาที่ปกป้องนางไม่ได้ ประจวบกับคนของจวนแม่ทัพผู้ที่เอาเขาตามมาถึงพอดี เขาจึงสั่งการให้ทหารจัดการกับพวกโจรเหล่านั้น แล้วรีบพาเสวี่ยเพยกลับจวน โดยไม่ลืมกำชับให้ทหารไปตามหมอนในเมืองทั้งหมดมาที่จวนแม่ทัพ

หลังจากส่งเสวี่ยเพยให้ท่านหมอ ส่วนมารดาที่ช่วยทำแผลให้เขา ลักพักหมอก็ออกมาบอกว่าเสวี่ยเพยปลอดภัยแล้ว แต่ยังไม่ได้ดี สร้างความโล่งใจให้คนทั้งจวนเป็นอย่างมาก หยงลือเดินไปหาท่านแม่ทัพพร้อมกับขอรับโทษของตนและโทษของเสวี่ยเพยก็ให้มาลงที่ตนแทน ท่านแม่ทัพมองหยงลือด้วยสายตาคมกริบราวกับรู้อะไรบางอย่าง ก่อนจะสั่งลงโทษให้เขาลำบากผิดในศาลบรรพบุรุษเป็นเวลาสามเดือน หยงลือยอมรับโทษโดยไม่ได้แย้งใดๆ

แฉ็ด

“พี่ใหญ่ เป็นอย่างไรบ้าง ข้าขอโทษ” เสวี่ยเพยเปิดประตูเข้ามาพร้อมกับไผ่กอดพี่ชายตนเอง พลางเลิกเลื้อสำรวจบาดแผล หยงลือได้แต่นิ่งอึ้งหน้าแดง ก่อนจะค่อยๆ ดันเสวี่ยเพยออกเพื่อสำรวจนางบ้าง

“ตัวเล็ก เจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร ไบหน้าเจ้า” มือหนายื่นไปหมายจะจับไบหน้าของเสวี่ยเพย แต่มือเล็กก็คว้าจับไว้ก่อน

“พี่ใหญ่อย่าสนใจเลยก็แค่แผล เป็นผลจากการกระทำของข้าเอง ข้าก็ต้องรับผลของมันเอง พี่ใหญ่อย่าได้เป็นกังวล ข้าห่วงก็แต่พี่ใหญ่ เหตุใดต้องรับผิดแทนข้าด้วยเล่า เรื่องนี้คนที่ผิดคือข้าคนเดียว”

“เสวี่ยเพย พี่ขอโทษ ถ้าพี่ไปเร็วกว่านี้ก็คงจะดี พี่เป็นพี่ที่แย่ น้องสาว

คนเดียวยังปกป้องไม่ได้” หยงลือหนึ่งก้มหน้าไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมองเสวี่ยเพย

“พี่ใหญ่ฟังข้า เรื่องนี้ท่านไม่ผิด คนที่ผิดคือข้า หากท่านยังโทษว่าตัวเองผิดมากเท่าไร ข้ายิ่งรู้สึกผิดมากกว่าท่านเป็นสองเท่า เป็นข้าที่ทำให้พี่ชายของตัวเองต้องเจ็บปวด ข้าเป็นน้องที่แย่มากใช่หรือไม่ มิใช่มีเพียงพี่ใหญ่ที่ต้องการปกป้องข้า แต่ข้าก็ต้องการปกป้องพี่ชายของข้าด้วยเช่นกัน” ร่างเล็กใช้มือทั้งสองข้างประคองหน้าของหยงลือขึ้นมาให้มองหน้าตน

“เสวี่ยเพย” หยงลือตรงเบาๆ น้ำตาคลอ ก่อนจะดึงเสวี่ยเพยเข้ามาอกอด

“พี่ใหญ่ เรื่องนี้ถือว่าเราผิดทั้งคู่ดีหรือไม่ ข้าผิดที่ทำให้เรื่องเดือดร้อนให้ท่านพ่อท่านแม่เป็นห่วง ใจร้อนทำอะไรผิดพลาด ส่วนท่านก็ผิดที่ดูแลข้าไม่ดี ดังนั้นท่านอย่าโทษตัวเองอีกเลยนะเจ้าคะ” เสวี่ยเพยรู้ว่าหยงลือไม่มีทางยอมยกโทษให้ตัวเองง่ายๆ จึงพยายามทำให้เขารู้สึกผิดน้อยลงให้มากที่สุด

“พี่จะไม่โทษตัวเองอีก พี่สัญญา” มิหรือที่หยงลือจะไม่เข้าใจในเจตนาของนาง เขารู้และไม่อยากทำให้นางต้องเจ็บปวดเพราะเขาเป็นต้นเหตุ

“ว่าแต่ตัวเล็ก เจ้าเข้ามาที่นี่ได้อย่างไร เดี่ยวท่านพ่อจับได้เจ้าก็โดนดูอีกหรือ?”

“พี่ใหญ่ ท่านพ่ออนุญาตแล้ว ข้ากับท่านแม่ช่วยกันขอรับรองให้ลดโทษ ท่านพ่อจึงให้ข้ากับท่านคิดสิ่งที่ำรทำคัมภีร์ให้ครบหนึ่งร้อยบทในศาลบรรพบุรุษ ถ้าครบพวกเราก็หมดโทษแล้ว” เสวี่ยเพยพูดด้วยน้ำเสียงดีใจ ลึกพักเสวี่ยซิงก็ให้คนนำของเข้ามาในศาลบรรพบุรุษ เป็นโต๊ะ กระจาดฯ แทนฝนหมึก พู่กัน อย่างละสองชุด

“คุณหนู บ่าวนำของมาให้แล้วเจ้าคะ คุณหนูอยากได้อะไรอีกไหมเจ้าคะ”

“อืม พี่เสวี่ยซิงเอาขนมกับน้ำชามาให้ก็พอแล้วละ” เสวี่ยเพยสั่งเสวี่ยซิงก่อนจะยิ้มให้หยงลือ พลังนั่งคิดตัวอักษรไปด้วย หยงลือส่งยิ้มตอบก่อนที่ตนจะลงมือคัดบ้าง ผ่านไปสองชั่วโมงหยงลือเงยหน้าขึ้นมาก็อดหลุดเสียงหัวเราะออกมาไม่ได้เมื่อพบกับภาพที่หน้าซบซัน เสวี่ยเพยหลับทับกระดาะที่คัดจนใบหน้าเปื้อนหมึกไปหมด หยงลือเดินไปเรียกบ่าวรับใช้ชายที่ยืนเฝ้าหน้าประตูให้ไปนำพู่กัน ผ้าห่มสำหรับนอนมา พร้อมกับอ่างใส่น้ำและผ้าสะอาด

ผ่านไปสักพักหยงลือก็ได้ของที่ต้องการ เมื่อจัดที่ทางเรียบร้อยแล้วเขาก็
ซ้อนอุ้มตัวเสวี่ยเพยไปนอนที่ฟูกพร้อมกับห่มผ้าให้เรียบร้อย ก่อนจะค่อยๆ ใช้
ผ้าชุบน้ำเช็ดคราบหมึกบนหน้าเสวี่ยเพยจนหมด จากนั้นก็นำหน้าลงไปจูบ
หน้าผากของเสวี่ยเพยอย่างแผ่วเบา แล้วรีบผละออกเมื่อเห็นนางขยับตัว หยงลือ
รออีกเล็กน้อย เมื่อเห็นว่านางยังไม่ตื่นจึงได้แต่ยิ้มและลูบหัวเสวี่ยเพยด้วยความ
รักใคร่ ก่อนจะหันกลับไปคัดตัวอักษรต่อ หลังจากนั้นร่างเล็กก็ค่อยลืมตาขึ้นมา
มองแผ่นหลังหยงลือด้วยแววตาครุ่นคิด

ผ่านไประยะหนึ่งสัปดาห์ เสวี่ยเพยกับหยงลือก็คัดตัวอักษรจนครบหนึ่งร้อย
บทตามที่กำหนด ส่วนโรงเลี้ยงเด็กเร่ร่อนก็สร้างเสร็จพอดี วันรุ่งขึ้นเสวี่ยเพย
ชวนหยงลือไปชมโรงเลี้ยงเด็กเร่ร่อนของนาง ทำเลที่ตั้งอยู่ที่โล่งไม่ห่างจาก
ตัวเมืองมากนัก เป็นที่ดินส่วนตัวของตระกูลฟู่ บรรยาการครมรึ้น มีต้นไม้ใหญ่
อยู่รายรอบ มีเรือนไม้ขนาดใหญ่และกลางอยู่สามเรือน เสวี่ยเพยให้เสวี่ยซิงไป
ตามเด็กๆ ที่อยู่ในเรือนนี้มาให้ทั้งหมดเพื่อจะได้พูดคุยกัน เสวี่ยซิงพาเด็กมาราวๆ
ยี่สิบคน อายุล้วนแต่แตกต่างกันไป ท่าที่สุดคือเด็กสามขวบ โตสุดคือเด็กอายุสิบสามปี
เด็กๆ เข้าแถวเรียงหน้ากระดาน มองหยงลือกับเสวี่ยเพยด้วยความสงสัยแถม
หวาดระแวง เสวี่ยเพยพอจะจำเด็กที่ตนช่วยจากโจรสลัดได้ เด็กเหล่านั้นมีห้าคน
อาแปะเป็นหนึ่งในนั้น เขาเหมือนอยากจะทำอะไรกับนางสักอย่างแต่เสวี่ยเพย
โอบกอดห้ามไว้

“เอาละ ข้าขอแนะนำตัวก่อนนะ ข้าชื่อเสวี่ยเพย เป็นลูกสาวแม่ทัพ และ
เป็นเจ้าของโรงเลี้ยงเด็กแห่งนี้ ส่วนนี้พี่หยงลือ เป็นพี่ชายของข้าเอง แล้วพวกเจ้า
ล่ะชื่ออะไรกันบ้าง”

เด็กๆ ตอบชื่อของตนทีละคน จนกระทั่งมาถึงกลุ่มเด็กที่นางช่วยจากโจร
เด็กเหล่านั้นมีชายสองรวมอาแปะ และเด็กหญิงอีกสาม โดยสองในสามเป็นฝาแฝด

“พวกเราสี่คนไม่มีชื่อเรียกเจ้าคะคุณหนู” แฝดคนหนึ่งพูดขึ้นมา

เสวี่ยเพยสำรวจเด็กแฝดที่พูด เด็กหญิงมีรูปร่างผอม ผมสีดำมวยโดยมี
กิ่งไม้เสียบไว้ ผิวออกคล้ำ ใบหน้ารูปไข่ คิ้วสีน้ำตาล ดวงตาเรียวยาวแต่ดูสดใส

ซ่อนความซุกซนไว้ เรียกได้ว่ามีหน้าตาที่น่ารักมากกว่าจะสวย ส่วนแฝดอีกคน มีใบหน้าเหมือนกันแทบไม่ผิดเพี้ยน เพียงแต่ดวงตาออกจะเศร้าไม่สดใสเหมือนแฝดอีกคน

“คนไหนเป็นแฝดคนพี่ คนไหนเป็นแฝดคนน้อง”

“ข้าเป็นที่สาวเจ้าค่ะ” แฝดที่แววตาสดใสพูดออกมา

“ข้าตั้งชื่อให้พวกเจ้าดีไหม”

“ดีเจ้าค่ะ”

“เจ้าแฝดคนพี่ให้ชื่อสี่หมิง แปลว่าแสงสว่างอันงดงาม ส่วนแฝดคนน้องให้ชื่อสี่หิง แปลว่าหยกอันงดงาม พวกเจ้าชอบชื่อนี้หรือไม่” เสวี่ยเฟยถามเด็กทั้งสอง

“ชอบเจ้าค่ะ ความหมายดียิ่ง” เด็กแฝดยิ้มออกมาด้วยความดีใจที่ตนจะมีชื่อเรียก

“แล้วพวกเจ้าอีกสองคนต้องการให้ข้าตั้งชื่อให้ไหม” นางมองไปยังเด็กชายกับเด็กหญิงที่ยืนอยู่ด้วยกันสองคน

“เจ้าค่ะ/ ขอรับ”

“เด็กผู้หญิงเดินออกมาข้างหน้าสิ” เสวี่ยเฟยเรียกพร้อมกับสังเกตเห็นหน้าเด็กหญิงมีรูปร่างผอมบาง ผมสีดำยาวประปราย ผิวขาวเนียน ดวงตากลมโต แววตาดูสดใส มีเสน่ห์ชวนตา เรียกได้ว่ามีใบหน้าที่สวยงามได้รูป หากโตเป็นสาว จัดได้ว่าเป็นสาวงามนางหนึ่งเลยทีเดียว

“ข้าให้เจ้าชื่อชุนี๋ แปลว่าหญิงสาวที่เลอโฉม เจ้าชอบไหม”

“ชอบเจ้าค่ะ” ชุนี๋ขานรับพร้อมกับส่งยิ้มให้เสวี่ยเฟย

“ส่วนเจ้า ข้าให้ชื่อเงินเหอ แปลว่าความลึกลับชื่อ” นางมองไปที่เด็กชายรูปร่างผอมตัวเล็กผิวขาว ใบหน้าลึบม้ายคล้ายผู้หญิงอยู่สามส่วน หากเติบโตใหญ่คงเป็นชายหนุ่มรูปงามคนหนึ่ง

“ขอรับคุณหญิง” เงินเหอตอบรับพลาถมองเสวี่ยเฟยด้วยแววตาซาบซึ้ง

“เอาละ เมื่อทุกคนมีชื่อกันหมดแล้ว ข้าขอให้พวกเจ้าทำความรู้จักกัน ให้ทุกคนนับเป็นพี่เป็นน้องเป็นครอบครัวเดียวกัน มีอะไรต้องช่วยเหลือกัน ส่วน

การที่ข้าเปิดโรงเรียนเด็กเร่ร่อนขึ้นมาไม่ใช่ข้าจะช่วยพวกเขาเจ้าตลอดไป พวกเขาต้องช่วยเหลือตัวเอง ต้องมีอาชีพหาเลี้ยงตัวเองได้ โดยข้าจะเป็นคนสอนและให้ทุนแก่พวกเขาเอง กฎเหล็กของที่นี่ใครจะอยู่ต้องทำงาน ช่วยเหลือกัน พวกเขาเข้าใจที่ข้าพูดไหม”

“เข้าใจเจ้าค่ะ/ขอรับ” เด็กๆ ตอรับเสียงดัง

“ดี ดีมาก ช่วงสองเดือนแรกข้าจะให้คนมาช่วยเรื่องการเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ ทำอาหาร ทำความสะอาด พวกเขาต้องช่วยกันศึกษาและจดจำ เพราะหลังจากสองเดือนแล้วพวกเขาต้องทำเองทั้งหมด หากเรื่องไหนเหลือบอกว่าแรงข้าจะส่งคนมาดูแลให้ และข้าจะส่งข้าวมาที่นี่สามกระสอบต่อเดือน” เด็กๆ พยักหน้าแล้วกระซิบกระซาบกัน

“เสียบๆ หน่อย อีกเรื่อง เด็กทุกคนที่อยู่ที่นี่ต้องเรียน ซึ่งข้ากับท่านแม่จะแวะเวียนมาสอนพวกเขา และจะดูว่าใครเหมาะจะทำงานแบบไหน ข้าจะส่งพวกเขาไปทำงานเหล่านั้นตามแต่ที่พวกเขาถนัด ส่วนเด็กที่โตกว่าก็ต้องคอยดูแลเด็กเล็ก เพราะพวกเขาคือคนในครอบครัวของพวกเขา จำไว้ให้ดี อีกเรื่อง ข้าอยากให้พวกเขาคิดว่านี่คือบ้านของเจ้า บ้านที่ข้าอยากให้พวกเขาดูแลรักษา ที่นี่ยังขาดอะไรหลายอย่าง พวกเขาต้องช่วยกันสร้างและรักษามันให้ดีที่สุด เรื่องที่ข้าจะพูดมีเพียงเท่านี้ พวกเขาแยกย้ายไปได้” เสวี่ยเพยพูดจบก็เดินไปหาหียงลือที่กำลังทำซิงซ้าให้เด็กๆ อยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่

“อ้าว ตัวเล็กมาพอดี มานั่งดู พี่เพิ่งทำเสร็จ เจ้าชอบไหม” หยงลือพูดพลางจูงเสวี่ยเพยมาดูผลงานของตนเอง

“น่ารักมากพี่ใหญ่”

เสวี่ยเพยมองซิงซ้าที่หยงลือทำ ท่อนไม้แผ่นบางแขวนด้วยเชือกปอแสมกับเถาวัลย์ป่าถักทอเป็นสายห้อยยาวลงมาจากต้นไม้ นางอดใจไม่ไหวจึงขยี้บ้าง โดยมีหยงลือคอยเฝ้าซิงซ้าให้ เสวี่ยเพยหัวเราะเสียงดัง ส่วนหยงลือก็แยมยิ้มอย่างมีความสุขที่น้องสาวสนุกสนาน

“คุณหนูขอรับ / คุณหนูเจ้าค่ะ”

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ อาแป่ สี่หมิง” เสวี่ยเพยหันมามองกลุ่มเด็กที่นาง

ช่วยไว้จากโจรชั่วด้วยเวทาสงสัย

“คือพวกข้าอยากตอบแทนคุณหนู พวกข้าอยากรับใช้คุณหนู” อาเปาพูดขึ้นมา

“คุณหนูคือผู้มีพระคุณของพวกเราเจ้าค่ะ” สองแฝดพูดขึ้นพลางส่งสายตามีความหวังให้เสวี่ยเพย

“อยากเป็นคนของข้าต้องเชื่อฟังข้า ถ้าข้าสั่งให้พวกเจ้าไปตายเจ้าจะยังอยากรับใช้ข้าอยู่หรือ” เสวี่ยเพยถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ท่านช่วยชีวิตของพวกเราไว้ ชีวิตของพวกเราล้วนเป็นของท่าน” ซูหนี๋พูดขึ้นบ้าง

“ข้าชมชอบคนมีความสามารถ พวกเจ้าคู่ควรที่จะอยู่กับข้าหรือไม่เล่า” เสวี่ยเพยถามอีกครั้ง

“แม่ตอนนี้พวกเราจะอ่อนแอ ถ้าพวกเราตั้งใจฝึกฝน เมื่อเติบโตพวกเราจะเป็นกำลังให้ท่านได้แน่นอน” อาเปาพูดขึ้นมาก่อนจะนั่งคุกเข่า รวมถึงซูหนี๋เงินห่อ และสองแฝด ต่างคุกเข่าลงอย่างพร้อมเพรียง พลางส่งสายตาม้วน้วนให้เสวี่ยเพย

“เฮ้อ ในเมื่อพวกเจ้าอยากรับใช้ข้าขนาดนี้ก็ทำตามแต่พวกเจ้าแล้วกัน แต่ข้าชอบคนมีความสามารถ พวกเจ้าต้องขยันเข้าใจใหม่ ตอนนี้หน้าที่แรกที่ข้าขอสั่งพวกเจ้าคือคอยดูแลโรงเรียนเด็กเร่ร่อนนี้ คอยตรวจตราพฤติกรรมและปัญหาต่างๆ ให้ข้า แล้วอีกสองสัปดาห์ค่อยไปหาข้าที่จวน ตอนนี้พวกเจ้าก็ไปพักผ่อนเถอะ” เสวี่ยเพยโบกมือพร้อมกับหันหลังแล้วชวนหยงลือกลับจวน

พลบค่ำ เมื่อเสวี่ยเพยกลับมาถึงจวน เสวี่ยซิงก็รีบบอกว่ามิตรนางอยู่
ในห้องโถง ถังนางกลับมาแล้วให้เข้าไปหา

“เสวี่ยเพย ลูกสนี่ใจจะฝักวรยุทธ์หรือไม่ เหตุครานี้พ่อคิดว่าลูกควรจะมีวิชาไว้ป้องกันตัวบ้าง หากลูกไม่อยากจะเรียนพ่อก็ไม่บังคับ”

“ลูกอยากเรียนเจ้าค่ะ ท่านพ่อจะสอนลูกหรือเจ้าค่ะ” เสวี่ยเพยถามน้ำเสียงกระตือรือร้น

“พ่อได้ฝากลูกเป็นศิษย์กับผู้มีพระคุณของพ่อกับแม่ แต่กว่าลูกจะฝึกวิชาสำเร็จคงอีกหลายปี ลูกจะเปลี่ยนใจตอนนี้ยังทันนะ”

“ลูกไม่เปลี่ยนใจเจ้าค่ะ ท่านพ่อไม่ต้องเป็นห่วง ลูกจะดูแลตัวเองอย่างดี แต่ที่ลูกกังวลคือท่านแม่จะยินยอมหรือเจ้าค่ะ”

“เรื่องนี้พ่อจะคุยกับแม่ของเจ้าเอง ถ้าลูกอยากเรียนจริงแม่ของเจ้าคงไม่ว่าอะไรหรอก อีกสามเดือนเขาจะพาลูกเข้าสำนัก ระหว่างนี้พ่อจะฝึกลมปราณและวรยุทธ์พื้นฐานให้ลูกก่อน พรุ่งนี้ไปหาพ่อที่เรือนฝึกตอนเช้า” ท่านแม่ทัพเดินเข้ามาตบหลังบุตรสาวเบาๆ ก่อนจะเดินออกไปหาภรรยาของตน

สองสัปดาห์ต่อมา พวกอาเปาก็มาหาเสวี่ยเพยที่จวน พร้อมกับรายงาน เรื่องราวต่างๆ ในโรงเรียนเด็กเร่ร่อนให้นางฟัง

“คุณหนู ตอนที่โรงเรียนเด็กไม่มีปัญหาอะไรยุ่งยาก จะมีก็แต่เรื่องทะเลาะกระทบกระทั่งกันเท่านั้นขอรับ” อาเปารายงานโดยมีสีหิมิงพูดเสริมขึ้นมาด้วย

“ที่ทะเลาะกันเป็นพวกเด็กเล็กกับเด็กโตเจ้าค่ะ พวกเด็กโตมักใช้ให้เด็กที่อายุน้อยกว่ามาคอยรับใช้ เด็กบางคนก็ยอม บางคนก็ไม่ยอม เลยมีเรื่องกระทบกัน แต่พวกเราแก้ไขปัญหานั้นได้แล้วเจ้าค่ะ”

“พวกเจ้าแก้ปัญหาอย่างไร” เสวี่ยเพยถามด้วยความสนใจ

“พวกเราปรึกษากัน เจิ้นเหอเสนอให้เราใช้แผน โดยให้อาเปาใช้สิทธิ์คนดูแลโรงเรียนเด็กเรียกให้พวกเด็กโตที่ก่อเรื่องมาคอยรับใช้เหมือนที่เจ้าตัวเคยทำกับเด็กที่อายุน้อยกว่าเจ้าค่ะ พอครบสัปดาห์อาเปาก็ถามเด็กโตเหล่านั้นว่ารู้สึกอย่างไรที่ต้องมารับใช้ตน เด็กพวกนั้นสำนึกได้ว่าควรเอาใจเขามาใส่ใจเรา ต่างฝ่ายต่างขอโทษและให้อภัยกันเจ้าค่ะ”

“หนามยอกเอาหนามบ่ง นับว่าแก้ปัญหาได้ไม่เลว” เสวี่ยเพยมองอย่างพึงพอใจ

“เอาละ ที่ข้าเรียกมาวันนี้ ข้าต้องการถามพวกเจ้า เมื่อพวกเจ้าเป็นคนของข้า เจ้าจะทำประโยชน์อะไรให้ข้าได้บ้าง”

“ข้าจะฝึกวรยุทธ์คอยปกป้องคุณหนู” อาแปะเอ่ยเป็นคนแรก

“ข้าจะเป็นบัณฑิต เป็นผู้มีความรู้ เพื่อจะรับใช้คุณหนู” เจิ้นเหอพูดบ้าง

“พวกข้าอยากเป็นองครักษ์เหมือนอาแปะเจ้าค่ะ” สองแฝดพูดขึ้นพร้อมกัน

“ส่วนข้าจะร่ำรำ เล่นดนตรี สร้างความเพลิดเพลินให้คุณหนูเจ้าค่ะ”

ซุหนี่ยทำหน้าที่ครุ่นคิดก่อนจะตัดสินใจพูดออกไป

“ได้ งั้นอาแปะ ลีหมีง ลีหลิ้ง ข้าจะให้พี่ใหญ่สอนวรยุทธ์ให้พวกเจ้า เจิ้นเหอ ข้าจะให้เจ้าเรียน สามารถอ่านตำราในห้องตำราข้าได้ ส่วนซุหนี่ย ข้าอยากให้เจ้าศึกษาเรื่องการใช้พิฆ สำหรับเรื่องร่ำรำ เล่นดนตรีนั้น ข้าว่าไม่จำเป็นเท่าไร” ส่วนเรื่องพิฆข้าจะให้ท่านแม่คอยสอนเจ้าและข้าจะมอบตำราของข้าให้เจ้าไปศึกษา อ้อ อย่างที่บอก ข้าชมชอบคนมีความสามารถ ข้ายังไม่รับเจ้าเป็นคนของข้าอย่างเป็นทางการหรอกนะ จนกว่าจะได้ทดสอบ อีกสามเดือนข้าต้องไปฝึกวรยุทธ์ที่อื่น กว่าจะกลับมาคงอีกหลายปี เมื่อข้ากลับมาถึงข้าจะทดสอบว่าพวกเจ้าคู่ควรเป็นคนติดตามของข้าหรือไม่”

“เจ้าค่ะ / ขอรับ”

ลำนำที่สาม

เสวี่ยเพยใช้เวลาช่วงเช้าฝึกเดินลมปราณ เรียนวรยุทธ์พื้นฐานกับบิดา ส่วนช่วงบ่ายจะแวะไปที่โรงเรียนเด็กเร่ร่อนเพื่อสอนหนังสือ หลังจากมอบหน้าที่ดูแลโรงเรียนเด็กเร่ร่อนให้พวกเขาเอาดูแลแล้ว โรงเรียนเด็กเร่ร่อนก็เป็นระบบระเบียบมากขึ้น ตอนนั้นเด็กๆ เริ่มฉายแววด้านที่ถนัดของแต่ละคนออกมาบ้างแล้ว บางคนถนัดด้านค้าขาย บางคนถนัดด้านกิจการแพทย์ บางคนมีหน่วยก้านเหมาะจะเป็นทหาร นางจิ้งแมงเด็กเหล่านั้นไปยังสายอาชีพต่างๆ ที่ถนัด การฝึกวรยุทธ์ตอนเช้าแล้วตอนบ่ายสอนหนังสือพร้อมจัดการเรื่องต่างๆ ในโรงเรียนเด็กเร่ร่อนกลายเป็นกิจวัตรประจำวันของเสวี่ยเพยที่ต้องทำจนเวลาผ่านไปสามเดือน

สำหรับเรื่องมารดานั้น ครั้งแรกมารดาไม่เห็นด้วยที่จะให้นางฝึกวรยุทธ์ เพราะเห็นว่าลูกสาวควรจะได้ทำงานบ้านงานเรือนมากกว่า แต่นางกับบิดาก็อธิบายเหตุผลพร้อมยืนยันจนสุดท้ายมารดาที่ใจอ่อน แต่มีข้อแม้ว่าเสวี่ยเพยต้องส่งจดหมายทูลมารดาทุกสัปดาห์

“คุณหนูเจ้าคะ ท่านแม่ทัพให้มาตามไปห้องรับแขกเจ้าค่ะ” เสวี่ยซิงเดินมาตามเสวี่ยเพยในห้องสัปดาห์

“อ่า ข้าทราบแล้ว” เสวี่ยเพยพูดพลางดวงผงยาบรรจูลงในกระดาดสี่ขาว จากนั้นก็ท้อให้มิดชิด แล้วนำไปใส่ไว้ในขวดโหล เมื่อเสวี่ยเพยมาถึงห้องรับแขกนางสังเกตเห็นบิดามีแขกอยู่จึงเดินเข้าไปหาด้วยท่วงท่าที่เรียบร้อย

“เสวี่ยเพยมาพอดี นี่คือนางเหยียนหนิงที่พ่อฝากลูกเป็นศิษย์อย่างไรเล่า

รีบมาคารวะเร็วเข้า”

“การวะท่านอาจารย์เหยียนหนิง คิซึย่เสวี่ยเพยเป็นลูกสาวคนเล็กของท่านพ่อเจ้าค่ะ” เสวี่ยเพยคารวะอย่างสุภาพ เหยียนหนิงมองมายังเสวี่ยเพย พลังสำรวจรูปร่างหน้าตาของนาง ก่อนจะชะงักไปเมื่อเห็นผ้าปิดแผลบนใบหน้า จากนั้นหันไปพูดคุยกับบิดาของนางต่อ

“นางโตถึงเพียงนี้แล้วหรือ รูปร่างงดงาม แต่เสียดายต้นมีบาดแผลเสียได้ เกิดอะไรกับนาง” เหยียนหนิงถามด้วยความสงสัย ท่านแม่ทัพจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง เหยียนหนิงลอบมองนางด้วยแวตาคมความสนใจและพึงพอใจ

ทางด้านเสวี่ยเพยก็สำรวจอาจารย์บ้าง ชายหนุ่มอายุราวๆ สามสิบปี มีรูปร่างสูงใหญ่ ผิวขาวละเอียด ใบหน้าเรียวสวย ดวงตาเรียวเล็ก คิ้วหนา ผมสีดำยาวจดหลังถูกรวบไว้ครึ่งหัว จัดได้ว่าเป็นชายหนุ่มที่มีเสน่ห์ดึงดูดใจเป็นที่สุด เสวี่ยเพยถึงกับเคลิ้มไปเลยทีเดียว ส่วนเครื่องแต่งกายเป็นชุดผ้าแพรสีขาวชั้นดี ตรงชายเสื้อมีลวดลายผีเสื้อและดวงจันทร์ปักแซมอย่างประณีต ส่วนอาวุธเสวี่ยเพยไม่พบสิ่งใดนอกจากพืดหนึ่งเล่มเท่านั้น

“ว่าอย่างไรเจ้า จะเป็นลูกศิษย์ข้าไม่เปลี่ยนใจแน่ะ ถึงข้าจะมีศักดิ์เป็นพ่อบุญธรรมของเจ้า แต่ข้าก็จะฝึกสอนเจ้าเข้มงวดเท่าศิษย์คนอื่นของข้า”

“เอ้ พ่อบุญธรรม” เสวี่ยเพยอุทานออกมาด้วยความมึนงง

“อ้าว แม่ทัพฟู เจ้ายังไม่ได้บอกบุตรสาวของเจ้าหรือว่าข้าคือพ่อบุญธรรมของนาง”

“ฮ่าๆ โทษทีๆ ข้าลืมนะนะ เดี่ยวคินนี้พ่อจะเล่าให้ฟังนะเสวี่ยเพย” ท่านแม่ทัพบอกบุตรสาวพลางหัวเราะแก้เก้อ

“จริงสิ ข้ามีลูกศิษย์อีกคนหนึ่ง แต่ข้าใช้เขาไปส่งข่าวกลับสำนัก อีกสักพักก็คงมา เสวี่ยเพย เจ้ามีศิษย์พี่แล้วนะ เดี่ยวถ้าเขามาข้าจะแนะนำให้รู้จัก”

“เสวี่ยเพย ลูกออกไปข้างนอกก่อนเถอะ พ่อมีธุระจะคุยกับอาจารย์ของลูกหน่อย”

“เจ้าค่ะท่านพ่อ” เสวี่ยเพยขานรับ ก่อนจะหันไปทำความเคารพเหยียนหนิงแล้วเดินออกไป

“ศิษย์ขอตัวเจ้าค่ะท่านอาจารย์”

ช่วงบ่ายอากาศเย็นสบาย แดดไม่ร้อน มีลมโชยอ่อนๆ พัดตลอด จน เสวี่ยเพยอดไม่ได้ที่จะวาดภาพ นางจึงหอบกระดาษ ฟู่กัน และแท่นฝนหมึกมายัง ศาลากลางน้ำที่รายล้อมไปด้วยดอกบัวบานสะพรั่งในสวนของจวนแม่ทัพฟู เวลาผ่านไปราวหนึ่งชั่วโมงเสวี่ยเพยก็วาดภาพเสร็จ เป็นภาพศาลากลางสระบัว โดยมีหญิงสาวยืนชมบัวอยู่ นางชื่นชมผลงานของตัวเองสักพักก่อนจะนั่งครุ่นคิดอะไรบางอย่าง แล้วยิ้มออกมาหน่อยๆ มือหยิบฟู่กันเขียนตัวอักษรลงในภาพวาดของนาง

“บัวงาม บานสะพรั่ง กลางบึงน้ำ
วิคณ้อย ชับชาน เสียงเจ็ยแจ้ว
สายลม พัดผ่าน มาแต่ไหนใด
นำพา ใจคน ให้ไหวเอน”

เมื่อเขียนเสร็จเสวี่ยเพยก็ชื่นชมมันสักพัก ขณะม้วนภาพวาดเก็บก็มีลม กระโชกมาวูบหนึ่ง พัดภาพวาดปลิวไปยังบึงน้ำ ด้วยความตกใจเสวี่ยเพยไม่ทัน คิดกระโดดออกไปคว้าไว้ และด้วยความที่เอนตัวมากเกินไปทำให้การทรงตัวเสีย สมดุลนางจึงพลัดตก แต่ก่อนที่นางจะตกลงสู่ผิวน้ำ เสวี่ยเพยรู้สึกว่ามีตัวลอยอยู่ กลางอากาศ นางได้แต่หลับตาด้วยความกลัว ก่อนจะถูกปล่อยลงสู่พื้นดินอย่าง นิ่มนวล นางถึงกับชะงักทำอะไรไม่ถูก

“เด็กน้อยเป็นอะไรไหม ตกใจมากหรือไม่ นี่ภาพวาดของเจ้า” เสียงทุ้มนุ่ม เอยออกมา

เสวี่ยเพยค่อยๆ ลืมตาขึ้น ถึงกับหน้าแดงเพราะตกอยู่ในอ้อมกอดของ ชายหนุ่มแปลกหน้า ยังไม่ทันที่นางจะผละตัวออกก็มีฝ่ามือตรงเข้ามาแย่งชายหนุ่ม ปริศนา ชายหนุ่มหลบทัน พลังใช้วิชาตัวเบากระโดดไปอีกฝั่งหนึ่งโดยฉุนฉิว เสวี่ยเพยไปด้วย

“ปล่อยเสวี่ยเพยเดี๋ยวนี้ละ เจ้าเป็นใคร เข้ามาที่จวนแม่ทัพได้อย่างไร”

หยงลือตะโกนออกมาด้วยความโกรธ มันเป็นใคร ถึงกล้ากอดเสวี่ยเพยของเขา

“แล้วเจ้าเล่าเป็นใคร” ชายหนุ่มปรายตามองอย่างสงบ

“ข้าเป็นลูกท่านแม่ทัพ เป็นเจ้าของจวนนี้ เมื่อรู้แล้วก็ปล่อยนางซะ”

“นี่คือการต้อนรับของคนจวนแม่ทัพฟูหรือ ช่างไม่มีมารยาทเสียเลย”

“นี่เจ้า เจ้า...” หยงลือพูดไม่ออก

ก่อนจะมีการโต้เถียงกันมากกว่านี้ เสวี่ยเพยก็ดันตัวออกจากอ้อมกอดของชายหนุ่ม แล้วตะโกนห้ามทั้งสองฝ่าย

“ทั้งสองโปรดยังมีปากก่อน พี่ใหญ่ใจเย็นๆ คุณชายท่านนี้ไม่ได้ทำร้ายข้า เขาช่วยข้าไว้” เสวี่ยเพยพูดพลางเดินเข้าไปหาหยงลือ

“แต่มันลวนลามเจ้า”

“พี่ใหญ่พูดอะไรกัน คุณชายท่านนี้ช่วยข้าจากการตกน้ำต่างหาก เขาไม่ได้ลวนลามข้า” เสวี่ยเพยรีบแก้ความเข้าใจผิด ก่อนจะมองไปยังชายหนุ่มอีกคน

“ข้าชื่อเสวี่ยเพย เป็นบุตรสาวคนเล็กของท่านแม่ทัพฟู ไม่ทราบว่าคุณชายท่านนี้มีนามว่าอะไรเจ้าคะ”

“ข้ามีนามว่าไป่เต๋ย เป็นศิษย์ของท่านเหียนหนิง เจ้าคือเสวี่ยเพย นั้นก็ศิษย์น้องของข้านะสิ” ไป่เต๋ยเดินเข้ามาหมายจะลูบศีรษะเสวี่ยเพยเล่น แต่ก็โดนหยงลือบดมือออก สร้างความไม่พอใจให้เป็นอย่างมาก

“ชายหญิงไม่ควรแตะเนื้อต้องตัวกัน โดยเฉพาะไม่ใช่คนในครอบครัวด้วยแล้วยิ่งไม่เหมาะสม” หยงลือพูดพลางดึงเสวี่ยเพยมาหลบด้านหลังก่อนจะยิ้มน้อยๆ

“นี่เจ้าดูท่าจะห่วงมากเลยสินะ ห่วงมากเกินพี่ชายไปหรือเปล่า”

“การวะศิษย์พี่ ศิษย์น้องขอฝากตัวด้วย เรื่องครั้งนี้เห็นแก่ศิษย์น้อง เลิกแล้วต่อกันเถอะนะเจ้าคะ ศิษย์พี่ตามข้ามาทางนี้เจ้าคะ เดี่ยวข้าจะพาท่านไปพบอาจารย์ ส่วนพี่ใหญ่อย่ามองข้าอย่างนั้น ครั้งนี้ท่านเป็นฝ่ายผิด ไม่ทันได้ถามก็ลงมือเสียแล้ว อยากรู้ข้าฝากพี่ใหญ่เอาของของข้าไปเก็บด้วยนะ ขอบคุณเจ้าคะ พี่ใหญ่” เสวี่ยเพยพูดพลางเชื้อเชิญไป่เต๋ยให้ตามนางไป ลับหลังเสวี่ยเพย ไป่เต๋ยหันกลับมามองหยงลือพร้อมกับยิ้มเยาะยัย

“ฝากไว้ก่อนเถอะ” หยงลือได้แต่กำมือแน่น โกรธแค้นอยู่เบื้องหลัง

ระหว่างที่นำทางไปเตี้ยไปหาอาจารย์ เสวี่ยเพยก็ลอบสังเกตศิษย์พีไป

ด้วย เขามีรูปร่างสูงโปร่งแลดูบอบบาง แต่จากที่ทางได้สัมผัส ทำให้รู้ว่าศิษย์พีของนางซอ่อนรูปยิ่งนัก เขามีกลิ้มเนื้อสมชายใช้เล่น อายุน่าจะพอๆ กับหยงลือสำหรับใบหน้านั้นก็สวยได้รูปคล้ายหญิงสาวอยู่หลายส่วน ถ้าในยุคนับจจุบันคงต้องเรียกว่าหนุ่มหน้าหวานหรือหนุ่มหน้าสวยขวัญใจสาววายเสียวละ

สำหรับเครื่องหน้าของชายหนุ่มประกอบด้วยดวงตากกลมโตหวานฉายแววความไม่น่าไว้วางใจ ออกแนวเจ้าเล่ห์ ถ้าให้นิยามคงเหมือนดวงตาของจิ้งจอกริมฝีปากรูปกระฉับ ผิวขาวละเอียด ส่วนเครื่องแต่งกายเป็นชุดชาวคล้ายกับผู้เป็นอาจารย์ เพียงแต่จะดูธรรมดากว่าและเสื้อฝ้าน้อยชิ้นกว่า

“เชิญด้านในเลยเจ้าคะศิษย์พี ศิษย์น้องขอตัวก่อนนะเจ้าคะ” เดินมาไม่นานก็ถึงห้องโถงใหญ่ เสวี่ยเพยจึงหยุดแล้วผายมือเชิญไปเตี้ยเข้าไปด้านใน

“เดี๋ยวก่อนศิษย์น้อง ข้าเรียกเจ้าว่าเพยเพยได้ไหม ส่วนเจ้าเรียกข้าว่าพีไปก็พอ เราจะได้สนิทสนมกันมากขึ้น” ยังไม่ทันที่เสวี่ยเพยจะเอ่ยตอบไปเตี้ยก็ขัดขึ้นมาเสียก่อน

“เจ้าไม่พูดแปลว่าไม่ปฏิเสธสินะ” ชายหนุ่มพูดพลางจับแก้มเสวี่ยเพยเล่นก่อนจะกระซิบข้างหู

“ข้าชอบเจ้านะเด็กน้อย” แล้วไปเตี้ยก็เดินเข้าไปด้านใน

เสวี่ยเพยได้แต่ยืนหน้าแดงทำอะไรไม่ถูก นางไม่เคยถูกคนที่ไม่คุ้นเคยแตะต้องตัวมาก่อน ได้แต่รำพึง ‘สวรรค์! ศิษย์พีเป็นโลลิคอน⁴

หลังจากอาจารย์กับศิษย์พีของนางกลับไป เสวี่ยเพยก็ชักถามบิดาถึง

เรื่องราวในอดีตระหว่างบิดากับอาจารย์ของนาง บิดาเล่าว่าเมื่อราวๆ เก้าปีก่อน มารดาตั้งครุภรรยาได้สามเดือนจึงเดินทางเข้าวังตามคำขอของฮ่องเต้ที่อยากเจอ

⁴ โลลิคอน เป็นศัพท์สแลงมาจากคำว่า Lolita Complex คำคำนี้จะใช้แทนพฤติกรรมของผู้ที่มีอายุสูงกว่ามาก ที่มีความรู้สึกเสนาหา หรือมีความรู้สึกส่วนตัวเป็นพิเศษกับเด็กที่อายุราวๆ 10 - 20 ปี หรือต่ำกว่านั้นในบางกรณี

น้องสาวกับหลานในครรรภ์ ระหว่างทางกลับจากเมืองหลวงมายังเมืองหน้าด่าน มีกลุ่มนักฆ่าลอบเข้ามามีหมายจะสังหาร มารดาที่บังทาง สาเหตุมาจากเรื่องอำนาจ และผลประโยชน์ภายในวัง บิดาจับผู้จ้างวานได้ แต่ก็สืบไม่ถึงตัวผู้บงการที่แท้จริง เพราะผู้จ้างวานโดนสังหารไปเสียก่อน บิดาคาดเดาว่าผู้อยู่เบื้องหลังต้องมีอำนาจมาก หลังจากนั้นบิดากับมารดาจึงไม่เคยเดินทางเข้าวังอีกเลยจนถึงปัจจุบัน ซึ่งฮ่องเต้ก็เห็นด้วย

ระหว่างที่ขบวนเดินทางของบิดามารดาถูกลอบสังหารนั้น ขณะที่บิดาเป็นฝ่ายพลีชีพแล้วท่านอาจารย์เหยียนหนิงมาช่วยไว้ได้ทัน หลังจากจัดการมือสังหารหมดแล้วมารดาก็เกิดปวดท้องขึ้นมา มีอาการคล้ายจะตกเลือด ท่านอาจารย์ช่วยรักษาครรรภ์ของมารดาไว้ได้ทัน หลังจากมารดาพักฟื้นราวสองสัปดาห์ที่เมืองเล็กกลางทาง จึงจะเดินทางกลับจวนที่เมืองหน้าด่าน ท่านอาจารย์อาสาติดตามขบวนไปส่งบิดามารดาที่จวนเพราะกลัวว่าจะมีการลอบสังหารเกิดขึ้นอีก การเดินทางจากเมืองหลวงมาเขตชายแดนนั้นกินเวลายาวนานถึงสองเดือน บิดาจึงสนิทสนมกับท่านอาจารย์ เลยเอ่ยปากให้อาจารย์เป็นพ่อบุญธรรมของเสวี่ยเพย เพราะท่านอาจารย์ถือได้ว่าเป็นผู้มีพระคุณ อาจารย์ไม่ปฏิเสธจึงรับเสวี่ยเพยเป็นลูกบุญธรรม เมื่อส่งบิดามารดาถึงจวนแล้วท่านอาจารย์ก็ลากลับสำนัก เห็นว่าที่สำนักมีปัญหาด่วน

จากนั้นท่านอาจารย์ก็ไม่ได้ติดต่อมาอีกเลย จนกระทั่งเมื่อสี่เดือนก่อน บิดาพบท่านอาจารย์โดยบังเอิญ จึงได้ขอให้ท่านอาจารย์รับนางเป็นศิษย์เพื่อสอนวรยุทธ์ไว้ป้องกันตัว สองวันให้หลังกำหนดการเดินทางก็มาถึง ทุกคนมาส่งนางหน้าจวน มารดาร้องไห้หน้าตาคลอโดยมีบิดากอดปลอบ เสวี่ยซิงถึงกับกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ พวกเด็กๆ ของนางก็มาส่งเช่นกัน ทุกคนมีสีหน้าเศร้าหมอง สองแฝดถึงกับร้องไห้ออกมา ส่วนหยงสี่อู่นอกจากแววตาแอบเศร้าก็เหม่อมองมายังนาง แต่ไบหนาก็ปล้นบึ้งตั้งยามสบตากับไปแต่ย์ ส่วนศิษย์พี่ของนางนั้นก็กระไร ยิ้มยั่วหยงสี่อู้อยู่ได้ นางได้แต่คิดถึงอนาคต ชีวิตคงจะยุ่งวุ่นวายน่าดู ยิ่งนึกถึงเรื่องเมื่อคืนยิ่งเครียด

ก่อนออกเดินทางคืนนั้นหญิงสาวเข้ามาหานางในห้อง นอกจากจะพูดอาลัย

อวารถนั้นนางแล้ว ยังกำชับอย่าเข้าไปใกล้ศิษย์พี่ของนาง ทางที่ตื้อยายุ่งเกี่ยวด้วยจะดีที่สุด บ้างก็ว่าเป็นคนเจ้าเล่ห์ไม่น่าไว้ใจ สายตาหลุกหลิกเจ้าชู้อันตรายสำหรับนาง บรรยายสรรพคุณของศิษย์พี่ประหนึ่งเป็นสหายสนิท กำชับนักหนาจนเสวี่ยเพยหูชา นางได้แต่แอบทอดถอนใจพลางคิดอย่างตลกว่า “พี่ใหญ่ ถ้าท่านรู้นิสัยศิษย์พี่ข้าขนาดนี้ ท่านมีไปเป็นภรรยาเขาเลยแล้ว”

ในที่สุดนางก็ออกเดินทางมากับอาจารย์ตั้งแต่เช้าตรู่ ตอนนั้นก็หิวแล้ว ศิษย์พี่จึงเปิดโรงเตี๊ยมไว้สองห้อง ห้องเล็กสำหรับนาง ส่วนห้องใหญ่สำหรับศิษย์พี่กับอาจารย์นอนด้วยกัน

“เพยเพย นอนคนเดียวได้ไหม หรือจะให้ข้าไปนอนด้วยก็ได้นะ” ไปเตี้ยถามด้วยถ้อยคำหยอกล้อ

“เอ่อ...พี่ไม่ ข้านอนคนเดียวได้สบายมากเจ้าคะ ท่านนอนกับท่านอาจารย์เถอะ จะได้คอยดูแลปรับใช้ท่านอาจารย์ด้วย”

“ฮ่าๆ ข้าล้อเล่นหรอก เจ้านี้ก็หาข้ออ้างได้ดีนะ แลดูท่านอาจารย์เป็นคนแก่ไปเลยเชียว” ชายหนุ่มมอดที่จะหัวเราะไม่ได้

พี่วะ

“โอ๊ย ท่านอาจารย์ ท่านแกลิ่งข้า” ไปเตี้ยกุมศีรษะพลางส่งสายตาง้างอนให้เหยียนหนึ่ง

“ไอ้เด็กปากเสีย อย่าคิดว่าข้าไม่ได้ยินนะ พอๆ เลิกแกลิ่งเสวี่ยเพยได้แล้ว อย่างไรก็ตามก็เป็นลูกบุญธรรมข้า คืนนี้รีบนอน พรุ่งนี้จะได้ตื่นแต่เช้า เสวี่ยเพยเจ้าพักผ่อนให้เต็มทีนะ เพราะการเดินทางที่เหลือเราต้องนอนกลางป่ากันแล้ว” เหยียนหนึ่งดูไปเตี้ย ก่อนจะหันมาพูดกับเสวี่ยเพยด้วยน้ำเสียงเอ็นดู จนเสวี่ยเพยได้แต่ลอบยิ้ม...ฮ่าๆ นางมีคณถือหาง แล้วท่านอาจารย์ก็พานางเดินขึ้นห้องพัก

“เฮอะ ท่านอาจารย์ล่าเอียง เหลือลูกสาว” ไปเตี้ยได้แต่บ่นเบาๆ

“บ่นอะไรเจ้าเด็กนี้ ยังไม่ขึ้นมากอีก” เหยียนหนึ่งดูเสียงเซียว จนชายหนุ่มต้องรีบเดินตามไปอย่างรวดเร็ว

วันนี้เป็นวันที่สามที่นางออกเดินทาง เสวี่ยเฟยรู้สึกสนุกสนานตื่นเต้นตาตื่นใจ
 เพราะไม่เคยออกมาเที่ยวไกลกว่าตลาด เรื่องการกินอยู่เสวี่ยเฟยไม่เดือดร้อน
 นึก

เด็กแล้วแต่เสวี่ยเฟยยังนอนไม่หลับ ถึงการเดินทางครั้งนี้จะเปิดหูเปิดตา
 แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ายามอยู่คนเดียวนางก็รู้สึกเหงาและคิดถึงคนที่จวนมาก อีก
 ทั้งยังนึกท้อในโชคชะตา เสวี่ยเฟยเดินไปนั่งบนโขดหินริมน้ำตกพลางเด็ดใบไม้
 มาเป่าเล่น เสียงหวีดหวิวเล็กๆ ซับซ่านออกมาเป็นทำนองเพลงที่เศร้าและโหยหา
 ร่วงเล็กที่นั่งบนโขดหิน ผมด้ายวสยหายยามลมพัดผ่าน ชายผ้าพลิวไหวไปตาม
 สายลม ภาพที่ปรากฏจึงเหมือนเทพธิดาดองค์น้อยซึ่งทำให้ผู้พบเห็นแทบลืมหายใจ
 และละลายตาไปไม่ได้

หลังจากเป่าเพลงจบก็รู้สึกผ่อนคลายจึงคิดจะเดินกลับไปที่พัก แซดๆ
 เสวี่ยเฟยหันไปยังทิศทางที่ได้ยินเสียง แต่เมื่อเห็นว่าเป็นใคร นางก็ถอนหายใจด้วยความ
 โล่งอก

“เิง เพยเพย นอนไม่หลับหรือถึงได้เดินมาไกลขนาดนี้ มันอันตรายนะ”
 ไปเตี้ยเดินเข้ามาข้างเสวี่ยเฟย

“ทีหลังจะไปไหนกลางคืนเด็กดึกก็เรียกเข้าไปด้วยได้นะศิษย์น้อง มีศิษย์พี่
 ทั้งที่หัดใช้บ้างก็ได้” ชายหนุ่มหยอดมุกให้เสวี่ยเฟย

“คิกๆ พี่ไป ทานก็พูดซ้ำ ซ้ำแค่นอนไม่หลับ คิดถึงคนที่จวน ไม่รู้บ้านนี้
 จะเป็นอย่างไรบ้าง”

“เป็นเรื่องปกติ เจ้าอายุเพียงเท่านี้ต้องจากจวนมาไกลย่อมต้องคิดถึงมาก
 เป็นธรรมดา แต่เมื่อเจ้าเข้าสำนัก เจ้าจะมีศิษย์พี่และเพื่อนให้เจ้าเล่นคลายเหงา
 เจ้าก็จะชินกับมันไปเอง เจ้ายังดิ้นเสวี่ยเฟย อย่างน้อยก็มีคนให้คิดถึงให้ห่วงหา
 ยังมีสถานที่ให้เจ้ากลับไป” ชายหนุ่มพูดปลอบจนอดนึกถึงเรื่องราวของตน
 ไม่ได้

“พี่ไป ทำไมทานถึงพูดเช่นนั้น” เมื่อเสวี่ยเฟยได้ยินน้ำเสียงที่เศร้าของ
 ไปเตี้ยจึงถามออกไปด้วยความเป็นห่วง

“ก่อนที่ข้าจะเจออาจารย์ ข้าเป็นเด็กกำพร้า ทานพ่อท่านแม่ฆ่าตายหมด

แล้ว พวกท่านตายเพราะปกป้องข้า” ไปเตี้ยพูดพร้อมรอยยิ้มเล็กๆ ซึ่งในสายตา เสวี่ยเพยมันช่างเศร้าเหลือเกิน จนนางอดที่จะถามไม่ได้

“ท่านอยากร้องไห้ไหม” ชายหนุ่มถึงกับชะงัก ก่อนจะมองเสวี่ยเพยด้วยความแปลกใจ

“สำหรับข้า การร้องไห้ของบุรุษหรือสตรีไม่ใช่สิ่งที่แสดงถึงความอ่อนแอ แต่เป็นการแสดงให้เห็นว่าเรามีความรู้สึก เรายังมีชีวิต รักเป็น เจ็บเป็น บางครั้ง การที่เราอดกลั้นมากเกินไปมันก็ไม่ดีหรอก นานๆ ที่ระบายนอกมาบ้างก็ได้ พี่ไป ถึงในอดีตท่านจะไม่มีใคร แต่ตอนนี้ท่านมีอาจารย์ มีศิษย์น้อง ศิษย์พี่ ในสำนัก และมีข้าเพิ่มเข้ามาอีกคน เห็นไหมว่ารอบกายมีคนอยู่กับท่านมากแค่ไหน คนเหล่านั้นคือครอบครัวของท่าน ซึ่งนั่นก็รวมข้าด้วย หากท่านทุกข์ร้อน ไม่สบายใจ หากไม่มีใครรับฟังท่าน ขอให้ท่านมาคุยกับข้า ข้าจะรับฟังท่านเอง” เสวี่ยเพยส่งยิ้มอ่อนโยนและสบตากับไปเตี้ยด้วยความจริงใจ

“ฮ่าๆ นั่นสินะ ตัวข้าในอดีตกับตัวข้าในตอนนี้มันแตกต่างกัน เพยเพย เจ้ารู้ตัว ใหม่ว่าเจ้าเป็นคนที่ไม่แปลกและน่าสนใจ บางครั้งก็พูดราวกับคนที่ผ่านร้อน ผ่านหนาวมามาก ทั้งที่เจ้ายังเป็นเด็กอายุแปดขวบเท่านั้น” ชายหนุ่มมองเสวี่ยเพยด้วยแววตาค้นหา

“นั่นเป็นคำชมใช่หรือไม่ ข้าจำมาจากท่านแม่นะ ท่านแม่เคยพูดให้ฟังบ่อยๆ พี่ไป ท่านนี่ก็ขี้สงสัยจัง ดึกแล้วข้าว่าเรากลับที่พักกันดีกว่า เตียวท่านอาจารย์ตื่นมาไม่เจอใครจะเป็นห่วง”

เสวี่ยเพยพูดพลางลุกขึ้นยืน แต่ไปเตี้ยไวกว่าซ่อนตัวเสวี่ยเพยขึ้นอุ้มแล้ว ใช้วิชาตัวเบากลับไปที่พักอย่างรวดเร็ว เสวี่ยเพยอุทานออกมาด้วยความตกใจ พร้อมกับกอดรอบคอไปเตี้ยไว้แน่น

“ฮ่าๆ ข้าว่าแบบนี้ถึงไวกว่านะเพยเพย” ไปเตี้ยยิ้มเจ้าเล่ห์ เมื่อเห็นเสวี่ยเพยกอดตนแน่นก็กระชับแขนให้แน่นกว่าเดิม

เมื่อถึงที่พักไปเตี้ยก็ปล่อยเสวี่ยเพยลงด้วยความเสียดายในความนุ่มนวล และกลิ่นหอมอ่อนๆ ของสมุนไพรที่ติดตัวนางมา เสวี่ยเพยรีบเดินกลับไปนอนที่นอนของตน โดยไม่ลืมที่จะกระชับเท้าใส่ไปเตี้ยจนร้องโอดโอย ชายหนุ่มเห็น

เสวี่ยเพยนอนหลับแล้วเขาก็ล้มตัวลงนอนบ้าง พลังจ้องมองแผ่นหลังของเสวี่ยเพยด้วยแวดตาอ่อนโยน ‘เจ้าช่างน่าสนใจจริงๆ เพยเพยของข้า’ ชายหนุ่มหลับไปพร้อมกับรอยยิ้ม

เดินทางเข้าป่าอีกสองวันเสวี่ยเพยก็มาถึงหน้าผา ข้างล่างเป็นเหวลึกจน

นางมองด้วยความหวาดเสียว

“ถึงแล้ว ทางเข้าสำนักจันทราโลหิตของเรา”

“เอ๋ย ท่านอาจารย์ สำนักเราอยู่ที่หุบเขาหรือเจ้าคะ แล้วเราจะลงไปอย่างไร” เสวี่ยเพยถามด้วยความสงสัย

“ความลับ เดี่ยวเจ้าก็รู้เอง ส่วนตอนนี้เราต้องรอเวลา เราจะพักที่นี้รอจนถึงกลางคืน ไปเดี๋ยว เจ้าแจ้งคนในสำนักแล้วใช้หรือไม่”

“ขอรับท่านอาจารย์ หนิงอันคงจะออกมารับพวกเราได้ในตอนกลางคืนขอรับ” ชายหนุ่มตอบน้ำเสียงจริงจัง หลังจากเตรียมที่พักผ่อนเสร็จแล้วเสวี่ยเพยก็สะกิดไปเดี๋ยว

“พี่ไป ทำไมเราต้องรอให้ค่ำด้วยเล่า แถมต้องมีคนมารับอีก”

“เพยเพย หากจะให้ตอบก็ต้องพูดยาวเลยละ เอาคร่าวๆ นะ ทางเข้าสำนักเราจะเข้าออกได้ในวันที่พระจันทร์เต็มดวงเท่านั้น โดยต้องใช้คนเปิดค่ายกลถึงสามคน เฉพาะเขาเข้านะ ค่ายกลของเราจะอาศัยหมู่ดาวเป็นหลักในการวางค่ายกล มีเพียงคนในสำนักเท่านั้นที่รู้วิธีการเข้าออก เมื่อเจ้าเข้าสำนักเจ้าก็จะได้เรียนรู้เรื่องพวกนี้เอง ถ้าอยากดูวิธีการแก้ค่ายกลก็รอดูคืนนี้แล้วกัน” ชายหนุ่มอธิบายให้เสวี่ยเพยฟัง

“เจ้าคะ” เสวี่ยเพยขานรับน้ำเสียงตื่นเต๋น แล้วล้มตัวลงนอนรอเวลาไปเดี๋ยวหันไปมองภาพนั้นด้วยความเอ็นดู

โซเซตาของพวกเขาถูกผูกมัดเอาไว้ด้วยกัน
ความรัก ความแค้น รอยน้ำตา ยากที่จะหลีกเลี่ยง
ตั้งคำถามเอาไว้... 'โซเซตาช่างเล่นตลก'

เมื่อคุณหมอลิวถูกโซเซตาชักนำให้ดวงจิตข้ามมาสู่อีกภพภูมิหนึ่ง
ถือกำเนิดเป็น **ท่านหญิงเสวี่ยเพย** แห่งแคว้นเว่ย

การเดินทางเพื่อค้นหาความจริงจึงเริ่มขึ้น

กว่าพรหมลิขิตกลับชักนำให้นางได้พบกับ **จันรุ่** ชายหนุ่มผู้ลึกลับ และ **อิ๋เหวิน** องค์รัชทายาทแคว้นเว่ย
นำพาให้หัวใจนางสั่นไหว

ท่ามกลางโศลกครามที่พร้อมปะทุขึ้นทุกเมื่อ

หญิงสาวต้องค้นหาว่าใครคือผู้ที่อยู่เบื้องหลัง และนางข้ามภพภูมิมาด้วยเหตุใด

นางจะค้นหาและแก้ไขอดีตที่ยืดเยื้อยาวนานได้หรือไม่

ใครจะได้หัวใจนางไปครอบครอง

แล้วความรักของนางจะลงเอยอย่างไร

โซเซตาและพรหมลิขิตเท่านั้นเป็นตัวกำหนด

ทดลองอ่าน

24

สาระ คุยก คุงอี สถาพรบุ๊คส์

www.satapornbooks.com

สำนักพิมพ์ในเครือสถาพรบุ๊คส์

หมวดนวนิยายจีน

ISBN 978-616-00-3060-6

9 786160 030606

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

ราคา 450 บาท